

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η «ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ»
ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

1877

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α1.Σ3.Υ1Φ5.0018

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΒΙΒΛΙΑ ΝΕΟΦΑΝΗ

ΚΟΡΙΝΝΑ. Μηνιαίον περιοδικόν ανάγνωσμα έκδι-
δόμενον ὑπὸ Χ. Σ. Χιώτου. Ἔτος Γ'. Δεκέμβριος.
Φυλλ 1'. Τιμὴ συνδρομῆς ἡμέρας 6 ἑτησίως. Περιεχό-
μενα—Περὶ τῆς ἠθικῆς ἐντελείας ὑπὸ De-Gerandó.—
Περὶ τύχης ὑπὸ I. Θ. Πηλαδοπούλου.—Τίς ἡ ὠρέ-
λαια τῆς ἱστορίας ὑπὸ Γ. Τερτσέτη.—Ἡ Χέρσος καὶ
καλλιεργημένη φύσις ὑπὸ Δ. Δ. Μάργαρη.—Ὁ Ἀπο-
λωλὸς βίος ὑπὸ Ἐρμάνου Λούντζη, μετάφρασις Δ. Α. Τ.
Δημώδης ἀστρονομία. Ὁ ὄγκος τοῦ Ἡλίου (ἐκ τοῦ
«Φανταστικοῦ Ταξιδίου» τοῦ Σ. Δ. Μαυροκορδάτου).
—Ὀλίγαι λέξεις περὶ τοῦ Β'. τόμου τῆς ἱστορίας
τοῦ Ἰονίου Κράτους, ὑπὸ Π. Χιώτου, ὑπὸ I. Ν. Σ.—
Ἀπόσπασμα (ἐκ τοῦ Σιλβ. Ἀρόλδου τοῦ Βίρωνος), με-
τάφρασις Δ. Σ. Α.—Νέον ἔαρ (ἐκ τῶν ἀσμάτων τοῦ
Ἑρρίκου Ἐϊνε).—Κύβητις καὶ μελαγχολία ὑπὸ Δ. Δ. Μ.
—Ἀνοθέ-μη.—Τὸ φίλημα ὑπὸ Γ. Τερτσέτη.—Ἐπὶ
τῷ πολυκαύστῳ θανάτῳ τοῦ δικτατοῦς Ἀντωνίου
Ε. Κόνδραη ὑπὸ Σπ. I. Κερίνταβι.

ΟΜΗΡΟΣ. Μηνιαίον περιοδικόν τοῦ ὁμωνύμου φι-
λεκαπαιδευτικοῦ συλλόγου. Φυλλ. Νοεμβρίου. Ἐν Σμύρ-
νῃ, τύπ. «Τύπου». Περιεχόμενα—Αἱ ἐπιτά ἐκκλησίαι
τῆς Ἀσίας.—Θαυματουργίαι.—Περὶ τῶν ἡθῶν τῶν
Μυρμίκων.—Καρλόου Δαρβίν νηπίου βιογραφικὸν ὄχι
διάγραμμα.—Περὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς ἐρυθραίας χαλκιδικῆς
χερσονήσου.—Περὶ τινῶν τῆς Δύσεως συγγραμμάτων.—
Περιοδεῖα τῆς γῆς.

ΕΣΤΙΑ. Ἐκδίδεται κατὰ κυριακὴν. Ἔτος Β'. Τό-
μος Δ'. 4 Δεκεμβρίου 1877 Ἀριθ. 401. Λεπ 20'.
Περιεχόμενα.—Τὸ ὀρώμενον καὶ τὸ μὴ ὀρώμενον (συ-
ν.).—Ὁ λυσσασμένος.—Περὶ τῆς νυκτιζόμενης ἐπιδράσεως
τῆς σελήνης ἐπὶ τοῦ καιροῦ.—Μία ἐπιστολὴ τοῦ
Κόχραν.—Ὁ Κος Ἄργυρος καὶ ἡ Κα Τύχη.—
Ἀξιολογηθεὶς συζυγικὴ ἀφοσίωσις.—Δημοτικὴ
ἀνθολογία.—Ἡ Κλεφτοπούλα.—Σημειώσεις.—Υγιεινὴ.
Περὶ πεπικνωμένου ζώμου τοῦ κρέατος τοῦ Λίβιχ,
συμπεπικνωμένου γάλακτος καὶ ζύθου.

ΖΑΚΥΝΘΙΟΣ ΑΝΘΩΝ. Μηνιαίον περιοδικόν σύγ-
γραμμα ἐκδιδόμενον ὑπὸ Ἰωάννου Γ. Τσακσιάνου ἐν
Ζακύνθῳ τυπ. ἡ «Αὐγὴ». Περιεχόμενα.—Τὰ ἐν Πα-
ρισίοις δεσμοτήρια (συν.)—Αἱ δύο ἀδελφαὶ (συν.)—
Περὶ τροφῆς καὶ ποτοῦ παρ' ἀρχαίους (συν. καὶ τέλος).
Προσθήκη εἰς τὰ περὶ Ἐδγάρδου Κουέτου.—Οἱ αἰχ-
μάλωτοι τοῦ Θεοδώρου.—Εἰκὼν ἀξιομίμητος.—Τέ-
χνασμα τοῦ Σουλτάνου Ἀβδούλ-Μετζίτ.—Μυριάνθε-
μον.—Ποιήσεις. Τῆς τικῆς τῆς μητρὸς μου.—Ἡ Δόξα.—
Δράμα. Λουκρητία Μαρία Δάβιδτων (μετάφρασις).

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΩΜΑΘΩΝ. Ἐκδίδεται δις
τοῦ μηνός. Περιεχόμενα.—Γλωσσικαὶ παρατηρήσεις.—
Friedrich Wilhelm Ritschl.—Τὰ ἀρχαῖα σύμβολα.—
Νομοσχέδιον περὶ τῆς στοιχειώδους ἢ Δημοτικῆς ἐκ-
παιδεύσεως.—Ἐγκύκλιος περὶ τίσσεως δικαιωμάτων
μαθητῶν.

ΑΘΗΝΑΙΣ. Ἐφημερίς τῶν νέων, ἐκδίδεται δις τοῦ
μηνός ἔτος β' ἀριθμ. 23 μηνός Δεκεμβρίου. Ἀθήνη-
σι, τύποις Ἀθηναῖδος. Περιεχόμενα.—Περιγραφή τοῦ

μεταξοσκώληκος (συν.)—Οἱ τακτικοὶ στρατοὶ τῆς
Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς.—Ἡ ἀξία τῶν τελευταί-
ων πολέμων.—Περὶ Μαυροβουνίου.—Ἀθηναϊκὴ Βιο-
μηχανία.—Χρονολογία τῆς χρησιμοποίησεως ὀφελίμων
τινῶν ἀντικειμένων.—Σπογγαλιεῖα.—Ποίσεις. Προ-
σευχὴ στρατιώτου ἐν μάχῃ.—Ποικίλα.

ὑπὸ τὸν τίτλον «Περὶ ἀμύνης τῆς χώρας», ἐξε-
δόθη ἀνωμόως ἐν τῇ πρωτεύουσῃ φυλλάδιον πραγμα-
τευόμενον περὶ τοῦ λίαν ἐπικαιροῦ θέματος τῆς πε-
ριφρουρήσεως τῆς Ἑλλάδος, χώρας περαλίας, καὶ
πάντη ἐκτεθειμένης, ὡς ἐκ τῆς περιδρεχούσης αὐτὴν
εὐρείας θαλάσσης Ὀσυγγραφεὺς ὀρμώμενος ἐκ τῆς ἀρχῆς
ὅτι καὶ οἱ ἀγύμναστοι πολῖται εἰσὶ χρησιμώτατοι πρὸς
ἄμυναν τῆς χώρας, ἐν ἐκμάθωσί πως τὸ σκοπεῖν καὶ
ὕποπτον εἰς ποῖαν τινα παῖθαρχαν, ἀνάλογον πρὸς
τὴν φύσιν ἐλευθέρων ἀνδρῶν καλουμένων ὑπὸ τὰ ὄπλα,
ὕποπτον τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἐθνοφυλακῆς, ἀποτε-
λουμένης ἐκ πάντων τῶν πολιτῶν τῶν δυναμένων ὀλο-
φορεῖν.—Πρὸς ἀπόδειξιν τούτου ἀναφέρει τὰς καταπλη-
κτικὰς τῶν ἀγυμνάστων Γάλλων νίκας ἐπὶ τῆς πρώτης
Ἑπαναστάσεως, ὅτινες ἀντέταξαν εἰς τὴν γαυμικὴν τα-
κτικὴν τῶν Ἀγγλῶν τὸ πλεονέκτημα τῆς διὰ τῶν πυ-
ρῶν ἀτομικῆς μάχης, ἢ τὴν σπουδακίτητα εἰς ἐκτιμή-
σει ἐν τῷ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πολέμῳ τῆς Ἀμερικῆς τὴν
ὅλην ἀξίαν τοῦ πονήματος συγκεφαλαιούσι τὰ ἐξῆς
παρενεύρομενα σοφὰ ῥήματα τοῦ στρατηγοῦ Δέκερ, εἰ-
πόντος ποτὲ «Δυστυχὴς ὁ λαὸς ἐκείνος, ὅστις δὲν θυσια-
εῖ τὸ πᾶν ὑπὲρ τῆς τιμῆς του.» Τὸ ἐφ' ἧσιν ὁμοῦ
φρονούμεν, ὅτι πρὸ τῆς συκοφαντικῆς τῆς ἐθνοφυλακῆς,
ὄφειλε νὰ προκηθῆ ἢ κατὰ θάλασσαν παρπαρ-
σκευὴ καὶ ὑπεράσπιτις διότι εἰς τὴν δύναμιν νὰ χρῆσι-
μεύσῃ πολῖται κατὰ πάντα στρατιωτικῶς καταρ-
τισμένοι, ὅπότεν ἢ ἀφροῦρητος αὐτῶν πατρίς προ-
βληθῆ ὑπὸ τερραστίου γαυμικοῦ στόλου;

—Ὁ ἐν Λονδίῳ διακείμενος συμπολίτης ἡμῶν Ἰω-
άννης Δ. Λοβερός, ἀγγέλλει τὴν ἐκδιδ. ἐβδομαδικῆς
ἐφημερίδος πολιτικῆς, ἐμπορικῆς καὶ φιλολογικῆς εἰς
ἀγγλικὴν γλῶσσαν, ὑπὸ τὸν τίτλον «Downing Street».
Ἡ Ἑλλάς, εἰπερ ποτε ἄλλοτε ἔχει ἀνάγκην ἐν ταῖς
χαλεπαῖς ταῖταις ἡμέραις πλειοτέρων ὀργανῶν συνγο-
ρούντων ὑπὲρ τῶν συμφερόντων αὐτῆς, καὶ προτιθεμέ-
νων νὰ ἀποδείξωσι τὰς τῶν φιλελλήνων περὶ τοῦ ἡμετέ-
ρου ἔθνους προσδοκίαις, ἀρχὰς ἀδιαφιλονικίτους, ἀπορ-
ρουσῆς ἐκ τῆς ἀκαταγώνιστου δυνάμεως τοῦ Ἑλληνι-
σμοῦ. Ἐντεῦθεν εὐνόητος ὁ λόγος, ὅτι πᾶς τις τῶν δυ-
ναμένων ὄφειλε προθύμως νὰ προσφέρῃ τὴν μικρὰν
συνδρομὴν του ὑπὲρ τοιοῦτου σκοποῦ. Ἐξήχθη τὴν
εὐδωτικὴν τοῦ ἔργου τούτου, ὅστις ἡ ἑτησίαι συνδρομὴ
εἶναι λίρ. στερλ. 1. 40, 0.

—Ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς «Βοτῆς» δημοσιεύεται γα-
νικὸς πίνυξ ἐκ τῆς «Ἐπιθεωρήσεως τῶν δύο κόσμων»,
περιλαμβάνων τὰς ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ παγκο-
σμίου τούτου περιοδικῶς μέχρι τοῦδε καταχωρηθεί-
σας ἐν αὐτῷ σοφὰς μελέτας τῶν Γάλλων συγγραφέως
ἐπὶ τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς νέας Ἑλληνικῆς φιλολογίας.

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΥΠΟ

ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

ΕΤΟΣ Γ'.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1877

ΦΥΛΛ. Γ'.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ ΕΝΤΕΛΕΙΑΣ.

I

Τίνος ἕνεκεν ἐτέθη ἐπὶ τῆς γῆς; Ὅποις μέσα ὀ-
φείλω νὰ καταβάλω ὅπως ἐκπληρώσω τὸν προορισμὸν
μου; Ὅποιον ὁδὸν δεῶν νὰ ἀκολουθήσω, ὅπως φθά-
σω τὸ τέρας αὐτοῦ;

Ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου εἶναι διπλοῦς ἀγωγὴ, ἢ σκο-
πὸς ἢ ἡμέτερα τελειοποίησις.

Ἡ θεμελιώδης αὐτῆ ἀλήθεια παγιοὶ καὶ διαρρημιζέται
ἅπαντα τὸν ἡμέτερον βίον κατὰ τὴν ἐνταῦθα ταχέ-
αν ὀδοπορίαν μας.

Οἱ ἀδάποτε πράξις τοῦ ἀνθρώπου, ἐξέσκει ἐπιρροὴν ἐπὶ
τῶν ἐπισυμβησομένων, καὶ πᾶν βῆμα ἄγει αὐτὸν ἐπὶ νέου
στadium ὑπὲρ ὀφείλει νὰ διανύσῃ. Διδάσκειται ἐσχεῖ
ὑπὸ τῆς πείρας καὶ ἐνισχύεται ὑπὸ τῆς ἀσκήσεως. Ἡ
διδασχὴ δὲ αὕτη εἶναι τοσοῦτον ἀποτάτη, ὅσον τὸ μέλ-
λον ἡμῶν. Μόνον ἡ ἀφειτηρία ἐν τῇ ὀδῷ ταύτῃ ὀρί-
ζεται, ἀλλὰ τὸ τέρας αὐτῆς ὀδαμῶς.

Τίς οἶδε τί ἡδύνατο νὰ κατορθώσῃ, καὶ εἰς τοὺς ἡ-
τον εὐνοούμενος ὑπὸ τῆς φύσεως, εἰλικρινῆς καὶ πε-
φωτισμένη βούλησις, ἐξασκουμένη μετ' ἐπιμονῆς καὶ
ἀνεκτότου καρτερίας; Ἄν εἰς πᾶσαν πρᾶξιν τοῦ βίου
μας ἐξῆται ὀφ' ἡμῶν τὸ τελειότερον, ἂν κατεβάλετο
πᾶσα προσπάθεια πρὸς ἐπιτυχίαν αὐτοῦ, δύναται
τις νὰ ὀπολογίσῃ μέχρι τίνος σημείου θὰ καθιστάμεθα
ἄξιοι;

Πόσας ὀψηλὰς ἰδέας καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα, μία μό-
νη ὀρα τοσοῦτον ταχέια παράγει ἐν ἡμῖν; Ὑπάρχουσιν
εἰς ἕκαστον ἐξ ἡμῶν ἄγνωστοι δυνάμεις, αἵτινες εὐρί-
σκονται ἐν ἄκρῳ ληθάρῳ, καὶ ὦν ἴσως δὲν ὀπτεῖ-
όμεθα ὀδ' αὐτὴν τὴν ὀπαρξιν, ἂν ἀπροσδόκητος περί-
πτωσις, μεγάλη ἀτυχία, βαθεῖα θλίψις, μέγα παράδειγ-
μα, ἢ περιπέτεια, εἴτε τέλος στιγμῆ εὐνοικῆς συννοίας,
δὲν ἀπεκάλυπτον τὸ μυστήριον αὐτῶν. Ἐκπληττόμεθα
τότε ἀνακαλύπτοντες εἰς ποῖον ὕψος διακείμεθα.

Νέος δὲ κόσμος φαίνεται ἐν τῷ βάθει ἡμῶν ἐκ-
τυλισσόμενος ὀδὸ τὰ ὀρματα μας. Ὑπάρχουσιν ἄτομα

τινα, ὦν ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ βίου των, καθίσταται
ἕνεκα τούτου ὀραιότερα.

Ὀφείλομεν ἄλλως τε νὰ ἐνοήσωμεν ὅτι ἡ ἠθικὴ
ἐντέλεια δὲν προτίθεται νὰ δημιουργήσῃ ἐκτάκτους
ὀπάρξεις. Τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἀνυ-
ψοῦνται ὀπερᾶνω τοῦ πλήθους, δὲν ἐπιτυγχάνουσι τοῦ
προνομίου τούτου συνήθως, εἰμὴ ἐκπληροῦντες ὀσιώ-
δεις τινὰς ὀρους πρὸς βελτίωσιν καὶ εὐδαιμονίαν αὐτῶν.

Ἡ ἀληθὴς ἐντέλεια συμβαδίζει ἐν ἄκρῳ ἀρμονίᾳ
μετὰ τῆς θέσεως καὶ τοῦ προορισμοῦ ἕκαστου. Ἀῦ-
τη συνίσταται εἰς ἀδιάρρηκτον ὀνδεσμον τῶν δια-
νοητικῶν καὶ ἠθικῶν δυνάμεων, μετὰ αὐτῶν καὶ
τῶν ἐξωτερικῶν περιστάσεων ἐν αἷς ἕκαστη εὐρίσκειται.
Ἐντεῦθεν δὲ προσβάλλουσα ὀλιγώτερον τὴν προσοχὴν
τοῦ θεατοῦ, ὀδδῶως παραφέρει αὐτὸν, καθότι τὸ πᾶν
εἶναι καλῶς συνηρμολογημένον. Ὑπάρχει εἰς ἀπάσας
τὰς κοινωνικὰς τάξεις ἠθικὸν μεγαλεῖον, ὀπερ δια-
πρέπει ἕνεκα τῆς ἀφανείας του, ἢ δὲ ὀψηλοτέρα θέσις
του ἔγκειται εἰς τὰς ἀρετὰς τὰς μάλλον ἐκ τοῦ κόσμου
μὴ ἐνοουμένας.

II ΜΕΣΑ.

Ὁ ἠθικὸς βίος δὲν ἔχει ὀλιγώτερον πραγματικὴν
τοῦ φυσικοῦ. ὀτος μάλιστα ἀναγνωρίζεται μετὰ μεί-
ζονος βεβαιότητος. Δὲν γινώσκομεν τὸν φυσικὸν βίον
εἰμὴ ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων του, ὡς δὲν γινώσκομεν
τὰ σώματα ἢ ἐκ τῶν ἐπιφανειῶν των. Ἀλλὰ τὸν ἠθι-
κὸν βίον καταλαμβάνομεν ἐκ τῆς ἐνδομύχου συνει-
δήσεως. Ἐδόθη ἡμῖν νὰ εἰσδύωμεν εἰς τὰ βάθη τῆς ἡ-
μετέρας καρδίας. Εἰς τὰς σκηνὰς τοῦ ἠθικοῦ βίου ἡ ψυ-
χὴ παρίσταται ἐνεργὸς καὶ μάρτις.

Ἡ ἱστορία τοῦ ἐσωτερικοῦ βίου ὄφειλε νὰ χρῆ-
σιμεύσῃ ὡς εἰσαγωγὴ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν ἡμῶν αὐτῶν,
ὀποδεκνύουσα τὰ μέσα δι' ὦν ἐξασκεῖται ἡ σύντονος
αὕτη ἐνέργεια, καὶ τὰ ὀργανα ἄξινα αὕτη πρὸς τοῦτο
χρᾶται.

Πρώτιστα ἐλατήρια τῆς ἠθικῆς ἐντελείας εἰσὶ
ὀ ἔρος τοῦ ἀγαθοῦ.
Ἡ αὐτογνωσία.

ΙΛΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΝΕΟΛΟΓΙΑΣ

Τὸ μὲν ἐξ αὐτῶν ἄγει εἰς τὸ τέλος, τὸ δὲ χορηγεῖ τὸ ὄργανον.

Ὁ ἔρωσ τοῦ ἀγαθοῦ, ἥτοι παντὸς ἀντικειμένου ὑπερόχου ἐν ἑαυτῷ, δρίζει ὡς τέλος τῆς ἡμετέρας θελήσεως τὴν ἀγνότητα τοῦ ποθουμένου, καὶ ἐπαναπαύεται ἐπὶ τῆς ἀφιλοκερδείας, ὡς οὐσιώδους αὐτοῦ ὑπάρξεως.

Ἡ αὐτογνωσία καθιστᾷ ἡμᾶς ἱκανοὺς ὅπως ἐνεργῶμεν συνωδᾷ τῶν ἀρίστων μέσων, καὶ ὑποτίθηναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος κέκτηται ὄχι μόνον δύναμιν, ἀλλὰ καὶ κυριαρχίαν ἐφ' ἑαυτοῦ. Ἡ δὲ κυριαρχία αὕτη εἶναι τὸ ὑπομόχλιον, δι' οὗ πραγματοποιεῖται ἡ ἐμπνευσις τοῦ ἀγαθοῦ. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι κύριος τῶν ὀργάνων αὐτοῦ, διευθύνει τὰ αἰσθήματα του, διοικεῖ τὰς ιδέας του, ἐπιτάττει καὶ εἰς αὐτὴν τὴν βούλησίν του. Ἐναλλάξ παροξύνει, διευθύνει, περιορίζει, ἐνὶ λόγῳ βασιλεύει. Ἐντεῦθεν, βίος ἐμπορούμενος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τοῦ ἀγαθοῦ καὶ διοικεῖται ὑπὸ τοῦ λόγου, ἐστὶν ὡς λαμπρὸν ποίημα, ἐν ᾧ τὸ πᾶν τείνει εἰς τὴν κυρίαν ἐνότητα, αἱ δὲ λεπτομέρειαι συναρμολογούμεναι δι' ἐντέχνου τρόπου, διακροῦνται εἰς ἀκριβεῖς βηθολογίας ἑμοιάζει εἰσέτι πρὸς γεωμετρικὴν ἀπόδειξιν, ἐν ᾗ τὰ πορίσματα ἐξέρχονται ἀθόρμητα ἐκ τοῦ θεμελιώδους θεωρήματος.

III ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ.

Τρεῖς ἠθικαὶ ἀπόρροιαὶ παράγονται ἐκ τῆς αὐστηρᾶς ἐνότητος μεταξὺ τοῦ ἔρωτος τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ τῆς ἐφ' ἡμῶν δεσποτίας, ἥτοι:

Τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς.

Ἡ ἀξία τοῦ χαρακτῆρος.

Ἡ ἐσωτερικὴ εἰρήνη.

Καὶ ἡ μὲν πρώτη ἐγκρατεῖα εἰς τὰς πράξεις, ἡ δευτέρα εἰς τὰ ἐκτὸς ἡμῶν ἀντικείμενα, ἡ τελευταία ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν.

Τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς παρέχει εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ ἀγαθοῦ, ὅτι γενναῖον, καὶ εἰς τὴν ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν κυριαρχίαν, ὅτι ἐνεργόν. Τοῦτο ὑποτίθηναι πησίον τινα εἰς τὸ πνεῦμα Πνεῦμα μετριώτατον προδίδει ἐνίοτε γενναίαν καρδίαν ὅπως τείνη τις εἰς τι ὑψηλὸν, ἀνάγκη πρότερον νὰ κατανοήσῃ αὐτό. Τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς ὑποβάλλεται ἐκ τοῦ σεβασμοῦ, καὶ ἐξ ἀγνοῦ καὶ ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ. Αὕτη ἔχει πάντοτε ἐστραμμένα τὰ βλέμματα πρὸς πᾶν εὐγενὲς καὶ ὠραῖον. Αἱ μεγαλόφρονες ψυχαὶ ἀντὶ νὰ καταληφθῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου, αἰσθάνονται τοῦναντίον ἐνδόμυχον καὶ βυθίαν ἀγαλλίασιν, ὁσάκις βλέπουσι τιμῶμενον ἐπὶ τῆς γῆς, ὅτι ἄξιον τιμῆς. Ὁ ἀγνοῶν τὸ αἰσθημα τοῦ σεβασμοῦ, οὐδαμῶς δύναται νὰ ἔχῃ ἰδέαν περὶ τῶν ὑψηλῶν πραγμάτων. Ἀνθρώπος ἀνίκανος νὰ θαυμάσῃ τί μέγα, εἶναι ἀνίκανος νὰ ποιήσῃ αὐτό. Ὁ ἀληθὴς ἐνθουσιασμός εἶναι κράμα θαυμασμοῦ καὶ ἔρωτος, ἀπευθυνομένου εἰς ὅ,τι καλὸν καὶ ὠραῖον. Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι τυφλωθέντες πολὺ ἐκ τῆς ματαιοδοξίας, ὅπως δυνήθωσι νὰ ἀνκαλύψωσιν

ἐν αὐτοῖς τεκμήριον ὑπεροχῆς. Ὑπάρχουσιν ἕτεροι, οἵτινες προσπαθοῦσι νὰ ἀποφύγωσι τὸν ἐνθουσιασμόν ἐν ἀγνοῦσιν, καὶ μεταβάλλουσιν εἰς σύνεσιν τὴν ἀδυναμίαν των. Αἱ στενόκαρδοι ψυχαὶ πληροῦνται ἐνθουσιασμοῦ, ὅταν συγκινηθῶσι μόνον ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ θαύματος.

Ἡ ἀξία τοῦ χαρακτῆρος εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἡ ἀφειρία εἰς τὸ σκέπτεσθαι, καὶ ἡ σφραγὶς τῆς ἀφοσιώσεως τοῦ πρὸς τὸ ἀγαθόν ἐνὶ λόγῳ, ἡ φυσικὴ θέσις τῆς ἀρετῆς. Αὕτη προξενεῖ περιστολήν τινα εἰς τὰ ἤθη, ἐπιφύλαξιν εἰς τὰς σχέσεις, ἐγκράτειαν εἰς τὰς λέξεις, σύννοιαν εἰς τὴν εὐπρέπειαν, σαφρότητα εἰς τοὺς τρόπους, σπουδαιότητα εἰς τὰς ἔξεις. Πάντα ταῦτα ἀγγέλλουσιν ὅτι δύναται τις νὰ δεσπέσῃ ἑαυτοῦ, ποδηγετούμενος ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ ἀληθοῦς. Καρδία, ἐν ᾗ βασιλεύει ὁ ἐσωτερικὸς ἔρωσ, πληροῦται ἀναντιρρήτως ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τοῦ ἀγαθοῦ.

Ἡ δὲ ἐσωτερικὴ εἰρήνη δὲν εἶναι οὐδόλως ὀλογοτρῆς ἀπκαλλαγῆ τῶν παθημάτων· αὕτη συνδυάζεται μετὰ τινῶν παθημάτων καὶ μεριμνῶν τῆς καρδίας, καθότι ὑπάρχουσιν ἀγωνίαι καὶ μερίμναι ἀναπόφευκτοι, οὐδὲν δὲ δύναται νὰ μετατρέψῃ φυσικὴν διάθεσιν δικαίμενην ἐν ἀρμονίᾳ μετὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀληθείας. Ὑποφέρομεν τότε, ἀλλὰ μετ' εὐσταθείας· ἡ θλίψις γίνεται ἀποδεκτὴ μετ' ἀφοσιώσεως, τὰ δὲ δάκρυα ῥέουσιν ἀφρόνως οὐχὶ ὡς ἀδυναμία, ἀλλ' ὡς φόρος ὀφειλόμενος. Ταῦτα ἀνακουφίζουν, διότι εἰσὶν εὐάρεστα. Ὑπάρχει ἐν τῇ εἰρήνῃ τζύτη εἶδος τι ἀγαθοεργίας, ἥτις ἡδύνη διὰ μυχίου τρόπου τὰ ἄλλα τῆς ψυχῆς καὶ τὰ παθήματα τοῦ σώματος.

Ἡ ἐσωτερικὴ εἰρήνη εἶναι ἡ ἐκφρασις τῆς ἠθικῆς τάξεως, ὡς ἡ καλλονὴ οὐκοδομῆς τινος, συνίσταται ἐν τῇ εὐρυθμίᾳ τῶν μερῶν τῆς. Αὕτη εἶναι ἀπόρροια τῆς ἀρετῆς· ἀπεικονιζομένη δὲ ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου, καθίσταται εὐγλωττος· γλῶσσα εἰσοδύουσα εἰς τὰ μύχια τῶν καρδιῶν.

Ἡ ἐσωτερικὴ εἰρήνη, εἶναι ἐνέχυρον κερτερίας καὶ ἐπιμονῆς εἰς τὰ αἰσθήματα. Ὅσο μᾶλλον ἔχομεν αὐτὴν, τόσο μᾶλλον καθίσταται εὐάρεστος, καὶ φοβούμεθα μήπως τὴν ἀπολέσωμεν.

DE-GERANDO.

ΠΕΡΙ ΤΥΧΗΣ.

Ἡ Τύχη εἰκονίζεται ἀνέκαθεν πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως. Οἱ μὲν ἀρχαῖοι κερίστων τὴν ἄστυον ταύτην θεῶν στρούφουσαν τὸν ἕνα τῶν ποδῶν τῆς ἐπὶ τροχῷ, εἴτε ἐνίοτε καὶ ἐπὶ νέρους, οἱ δὲ νεώτεροι ἐπὶ στρούφοκαμύλου. Ἐξετάσωμεν ἂν ἦνε καὶ τυφλὴ, ὡς παρὰ τοῖς πολλοῖς ἐλαμβάνεται. Εἶνε τῷ ὄντι τοιαύτη! Πάντες τὴν λατρεύομεν, συνάμα δὲ αἰτιώμεθα αὐτῆς, ἀποδίδοντες τὰς μὲν χάριτας εἰς τὴν ἰκανότητα ἡμῶν, τὰ δὲ σφάλματα εἰς τὴν δυσμένειαν ἐκείνης.

Ἐνὶ λόγῳ, φροντίζομεν πάντοτε νὰ ἀθώωωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ νὰ ρίπτωμεν τὸ ἄδικον εἰς τὴν Τύχην.

Εἶναι ἄρα αὕτη ὅσον νομίζετε ἄδικος; Ἐὰν ἠθέλωμεν ἀναθέσει τὴν υπεράσπισίν της εἰς τινα νομικόν, θὰ εἶχεν οὗτος πλεῖστα πρὸς τοῦτο ἐπιχειρήματα.

Ριπτοντες ἐταστικὸν βλέμμα εἰς τὸ ἀκοίμητον φῶς τῆς ἱστορίας, βλέπομεν τὴν μὲν ἀνύψωσιν ἀνθρώπων τε καὶ λαῶν, ἔργον μεγάλων ἀρετῶν καὶ ἐξόχων προτερημάτων τὴν δὲ πτώσιν αὐτῶν, ἔργων σφαλμάτων καὶ παρεκτροπῶν ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων. «Οὐχὶ τύχη τὰ τῶν θνητῶν, ἀλλ' εὐβουλία», ὡς ἔλεγεν ὁ ἀρχαῖος ποιητής. Ὅταν λαός τις διαφθαρή, εἰς ποῖον νομίζετε ἀποδίδει τὸ αἶτιον, εἰς τὰς αὐτοῦ ἀτυχίας ἢ εἰς τὴν ἀπώλειαν τῶν ἰδίων ἀρετῶν; Οὐχὶ βεβαίως· ἀλλὰ ποῦ; Εἰς τὴν ἀνικανότητα τῶν ἀρχῶν· εἰ δὲ ἀρχαί, ὡς μὴ καλῶς γινώσκουσαι τίνι τρόπῳ νὰ συμβιβάζωνται μετὰ τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ καθιστῶσι τὸν λαὸν εὐημεροῦντα, αἰτιῶνται τὴν μὲν Τύχην ὡς ἄδικον, τοὺς δ' ὑπηκόους ὡς ἀγνώμονας καὶ ἀχαρίστους.

Ἐπιστῆς στρατοῦ τινος τραπέντος εἰς φυγὴν, αἱ μὲν διαφοραὶ τῶν στρατιωτῶν τάξεως, ἀποδίδουσι τὸ λάθος εἰς τοὺς ἀξιωματικούς, ὁ δὲ στρατηγὸς κατηγορεῖ τοῦτο ὡς ἀνήκον εἰς προδοσίαν.

Ὁ μῦθος, ὁ περὶ τῶν τὴν Τύχην περιμένουσιν ἡμᾶς εἰς τὴν κλίβην ἐνθα κοιμώμεθα, εἶνε λίαν ὀρθός, ἐροθότερον ὅμως τὸ ἀπόφθεγμα «σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει». Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀφ' ἐνός ἐπεκαλοῦντο τὴν Τύχην, ἀφ' ἑτέρου ἔτεινον καὶ τὴν χεῖρα. Ἀξιωματικός τις, διηγείτο ὅτι ἄπασαν τὴν εὐτυχίαν του ὄφειλεν εἰς τὸν ἵππον του· δι' αὐτοῦ κατῴρωσε νὰ πλησιάσῃ τὴν αὐτοκράτειραν Αἰκατερίνην, ἥτις παρεῦρε ἰς στρατιωτικὴν τινα ἐπιθεώρησιν, καὶ διὰ τῆς εὐφύας καὶ τοῦ κάλλους τῆς μορφῆς του, ἐφέιλκυε τὴν εὐνοίαν αὐτῆς, ἐξ οὗ προήχθη εἰς μέγιστα ἀξιώματα.

Τοῦτο ἐκ πρώτης ὄψεως εἶνε ἔργον βεβαίως τῆς Τύχης· ἀλλ' ὑποθεθῆσθω ὅτι ἀντ' αὐτοῦ εὐρίσκετο ἄλλος τις, ἀτολμος ἢ ἐγκρατής τὸν νοῦν, θὰ ὄφειλετο ἐπ' ἔσσης; Ναι! ἡ Τύχη δύναται νὰ σὲ ἀναβιάσῃ, πλὴν καὶ νὰ σὲ καταρίψῃ, ἂν δὲν φνήξῃς ἄξιος νὰ ὄφειληθῇς τῆς περιστάσεως.

Ἡ Τύχη κατορθοῖ νὰ εὐρεθῆς ἐκ γενετῆς κύριος μεγάλου πλοῦτου, νὰ γεννηθῆς ὑγιής, ὠραῖος, εὐρωστος κτλ. Βλέπομεν τοιοῦτους εὐδαίμονας καθ' ἡμᾶς ἀνθρώπους, οἵτινες κέκτηνται τὰ ἀγαθὰ ταῦτα φυσικῶς, δὲν αἰσθάνονται ὅμως πᾶσαν αὐτῶν τὴν ἀξίαν, ὡς ἀποκτήσαντες ταῦτα ἀκόπως. Ὁ Montaigne λέγει ὅτι, «ἡ ἐπίτευξις ἀγαθοῦ τινος φέρει ἀγαλλίασιν, οὐχὶ δὲ ἢ κατοχὴ αὐτοῦ.»

Μεταβαίνοντες ἔδη εἰς τὴν λαοσίαν τῆς Τύχης, βλέπομεν ὅτι παρὰ Ῥωμαίους ἐστρεφίετο αὕτη ὑπὸ διάφορα ἄμβολα. Εἰς τὸν ἑκτιστὸν αἰῶνα τῆς χριστιανικῆς Τύχης, τὴν υπεῖκουσαν τὴν ἀπροσδόκητον, τὴν παλινδρομὸν, τὴν ἐξώδη. Ἀλλὰ τὸ ὅλως ἀπᾶσον πρὸς τὸν

μεγαλόφρονα χαρακτῆρα τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ, ἦν ἡ ἀνέγερσις τεμένους εἰς τὴν Τύχην, ἐνῷ ὄφειλον ν' ἀνεγείρωσιν αὐτὸ εἰς τὴν Τιμὴν καὶ τὴν Ἀρετὴν του, περὶ ὧν ἐφρόντισαν κατόπιν ἐορτῆς ὁ Σκηπίων καὶ Μαρκέλλος, οἵτινες ἐπὶ τοσοῦτον ἔδοξασθησαν.

Πάντες εἰς τὴν εὐτυχίαν ἀποβλέπομεν, καὶ αὐτὴν συνήθως ἐγκωμιάζομεν, παραμελοῦντες τὴν ἀγαθότητα καὶ ἀρετὴν, ἃς τινὰς βραδύτερον τιμῶμεν ἐπαξίως. Ἀπατωμέθα ὅμως συγγέοντες τὴν Τύχην μετὰ τῆς δόξης. Ἡ περίστασις ἀναβιάζει τὸν ἄνθρωπον καὶ προάγει αὐτὸν εἰς ἀξιώματα ἀνάξια αὐτοῦ. Ἐνὶ βλεπομένῳ ὀφθαλμοφανῶς καθ' ἐκάστην ἀνθρώπου· ἐλαχίστους νὰ φέρωσιν εἰς πέρας διαπραγματεύσεις πολλοῦ λόγου ἀξίας, ἐνῷ ἕτεροι, ἀνωτάτης κοινωνικῆς σφαίρας, οὐδὲν δύναται νὰ φέρωσιν ἀποτέλεσμα καὶ ἐπὶ τοῦ ἐλαχίστου γεγονότος; Δὲν ἔχομεν παραδείγματα μετρίων στρατηγῶν ἀράντων περιφανῆ νίκην, καὶ ἄλλων λίαν ἐπιφανῶν ἀπολεσάντων καὶ τὴν βεβαιότεραν; Ἡ περίστασις ποιεῖ τὸν στρατηγὸν νὰ φημίζεταί, ἢ ἡ ἀπροσεξία τῶν ἐναντίων, ὡς συνήθως συμβαίνει, ἢ ἡ περνοικ τινὸς τῶν κατωτέρω ἀξιωματικῶν. Οὕτω δὲ τυχαῖα περιστατικὰ ἐπιφέρουσι ψευδῆ τινα λαμπρότητα (un faux brillant) ἢ ἀπτηλὴν δόξαν.

Εἶνε κακὸν ὁμοίωμα τῆς δόξης ἡ Τύχη· ἐπιτυγχάνει μὲν πρὸς καιρὸν τῶν αὐτῶν τιμῶν, καθὼς περισταμένη ὑπὸ τὸ αὐτὸ πρόσχημα, ἐξαλειφεται ὅμως κατόπιν ὡς μὴ ἔχουσα ὑπόστασιν. Ἡ Τύχη ἀνυψοῖ ἀναμφιβόλως, ἢ περνοικ ὅμως ὑποστηρίζει τὴν ἀνύψωσιν ταύτην.

Ἀνθρώπος, ἐπὶ παραδείγματι, μετρίως περιουσίας, εἰς πᾶσαν συναναστροφὴν κατέχει ἰδιόζουσαν θέσιν, καίτοι ἡ ὁμιλία του εἶνε ὄλως ἀτερπής. Πάντες γνωρίζουσιν αὐτὸν ὡς ἀπαίδευτον, σχολαστικὸν μᾶλλον ἢ εὐφυᾶ, πλὴν πάντες τὸν πλησιάζουσιν. Ὑποθεθῆσθω ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος εὐρίσκεται ἀπροσδοκῆτως κάτοχος μεγάλης περιουσίας καὶ ὅτι νυμφεύεται γυναῖκα, ἥ; αἱ χάριτες δύναται νὰ προσπορίσωσιν αὐτῷ ὑπόουρημά τι σημαντικόν· πάντες τότε θὰ φέρωνται πρὸς αὐτὸν εὐσεβάστως, θὰ τὸν προσκαλῶσιν ἀσμένως, ἐνῷ σήμερον μετὰ δυσκολίας, καὶ θὰ εὐρίσκωσι τὴν φυσιογνωμίαν του εὐφρόσυνον, θὰ τὸν ἐγκωμιάζωσιν ὡς ἐμβριθῆ, πολιτικὸν κτλ., ὅλοι δὲ θὰ τὸν ἀνυψῶσι μέχρι νεφελῶν, ὡς καὶ αὐτὴ ἡ Τύχη. Ἀλλ' ἐὰν ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἕνεκα τῆς ἀνοίας του κατόπιν ἤθελεν ἐκπέσει, οὐδεὶς βεβαίως ἐπικινεῖ θὰ ἠκούετο περὶ αὐτοῦ. Οὐ μόνον τὰ νῶτα πρὸς αὐτὸν θὰ στρέφωσιν, ἀλλὰ καὶ θὰ τὸν καταγελώσιν. Ἐφ' ὅσον ἐξεβιάζον τὰ προτερήματά του, ἐπὶ τοσοῦτον θὰ πλασσιάζωσι τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ, καθαπτόμενοι καὶ αὐτῆς τῆς τιμῆς του.

Τοιοῦτοι ἐν γένει οἱ ἄνθρωποι καὶ οὕτω φέρονται. Τί ποιητέον; Ὀφείλομεν ν' ἀνεγώμεθα πάντα ταῦτα, καὶ νὰ ἐπιγελώμεν, ἐφ' ὅσον μᾶς ἐπιτρέπεται. Ἄλλως τε εἰς τί θὰ ἐχρησίμευεν ἡ φιλοσοφία, ἂν δὲν ἐδίδασκεν

ἡμᾶς ν' ἀντιλέγωμεν εἰς τὰ πρᾶξα τῆς Τύχης καὶ εἰς τὰς τῶν ἀνθρώπων ἀδικίας; Πρὸς Διονύσιον τὸν νεώτερον, τὸν ἀπολέσαντα τὴν βσιλείαν, παρουσιασθεὶς τις εἶπε πρὸς αὐτόν.

— «Τί σ' ἐχρησίμευσαν τὰ γνομικά καὶ οἱ διάλογοι τοῦ Πλάτωνος;»

— «Μ' ἐχρησίμευσαν, ἀπήντησεν οὗτος ὑπερφάνως, νὰ ὑποφέρω τὴν πτώσιν, τὴν ἐξορίαν καὶ τοὺς ἐμπαιγμούς σου.»

Οἱ πλείστοι ἐκλαμβάνουσι τὴν Τύχην ὡς εὐδαιμονίαν, δι' ἣ καὶ ἀθρονοῦσι πρὸς τὰς καταδρομάς αὐτῆς. Πράγματι, δὲν εἶνε ὅλως ἀλλοτρία τῆς εὐδαιμονίας ἡμῶν, πρᾶξι δὲ πλείστως ἀγαλλιάσεις, οὐχ ἥτιον ὅμως εἶνε ὁρθὸν τὸ λεχθὲν ὅτι, «ἡ Τύχη ἀπλῶς δαίνει ὅσα πωλεῖ»· ἐπομένως πᾶς ὁ καταλίων πρὸς τὴν Τύχην, ὀφείλει νὰ ἔχη ὑπ' ὄψιν ὅτι καταλίει ὡς ἐνοικιαστῆς, καὶ οὐχὶ ὡς ἰδιοκτῆτης.

Οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων ἀποκαλοῦσιν, ὡς εἶπομεν, τὴν εὐτυχίαν οὕτων Δικαιοσύνην, οἱ δὲ λοιποὶ Τύχην. Ἐκ τῆς πλάνης ταύτης ἄλλοι μὲν κυριεῖται οἴκοις, τινὰς δὲ τυφοί. Εἶπετέ μοι, προκαλῶν ἠθελῆσατε νὰ γεννηθῆτε εἰς τόπον τινά, ἢ εἰς τὸν δεῖνα χρόνον καὶ ἐγεννήθητε; ἠθελῆσατε νὰ εἴσθε υἱοὶ πριγκήπων καὶ ἐπετύχατε τοῦτο, ἢ νὰ λάβητε ἐπιμεμελημένη ἀνατροφὴν καὶ ἠξιώθητε αὐτῆς; Ἔσο δίκαιος καὶ ἔση πάραυτα μετρίοφρων θέλεις δὲ ἴδει, ὅτι πολὺ ὀλίγον συνετέλεσας εἰς τὴν εὐτυχίαν σου. Τὰ μεγάλα ἀγαθὰ ἀποκτώνται ἐξ ἀπροόπτου καὶ τὰ διχθετταί μὲν ἡ Τύχη, πλὴν μόνη ἡ περίνοια δρᾶττεται αὐτῶν· τὰ δὲ μικρὰ κερδαίνονται ἐξ ἐνδελεχέως μάλλον. Ὅτε ὁ Νεῦτων ἠρωτήθη πρὸς τινος πλουτήσαντος διὰ τῆς ἐπιμελείας καὶ τῆς ἐπιμονῆς του, τίνι τρόπῳ ἀνεκάλυψε τὸ σύστημα τοῦ πικνῶτος, ἀπεκρίθη· «ὅπως οὐ ἐπλούτησας». Ἐνθυμήθητι τὸ ἄστατον αὐτῆς καὶ θέλεις ἴδει ὅτι τὸ ἐξ αὐτῆς φαινόμενον κακὸν, εἶνε μᾶλλον καλὸν, ὅπερ σοὶ προτοιμάζει. Μᾶθε νὰ καρποῦσαι, οὕτως εἶπεῖν, τὴν καταδρομὴν, ὡς καὶ τὴν εὐμένειαν. Μετὰ τὴν ἤτταν ἔρχεται ἡ νίκη· μετὰ τὴν θύελλαν ἡ γαλήνη· μετὰ τὸν χειμῶνα ἡ ἀνοιξίς· κατόπιν συμφορᾶς τινος ἢ δυστυχίας, ἔπειτα ἡ εὐτυχία, ἢ χαρὰ.

Ὁ μὴ ὑποπέσας εἰς δυστυχίαν, ὁμοιάζει πρὸς φρούριον οὐδέποτε πολιορκηθέν· ἢ δὲ πρὸς ἀξίαν δυστυχία, εἶνε εὐτυχία, ἐξ ἧς ὀλίγοι δρᾶττονται τῆς περιστάσεως ἵνα πρὸς αὐτῆς ὠφελήθωσι. Μὴ προξυθῆς ἂν, ἀποβλέψας εἰς μεγάλην τύχην, ἐξ ἐναντίας, λάβης μικρὰν· κείνον αὐτὴν οὐχὶ ἐκ τῆς λαμπρότητος, ἀλλ' ἐκ τῆς εὐδαιμονίας, ἢν σοὶ παρέχει. Μικαρίσον σεαυτὸν ἂν ὑπῆρξας ἄξιος τῶν χαρίων μᾶλλον τῆς Τύχης, ἢ ἂν ὑβνώθησας ἀκόπως ὑπ' αὐτῆς. Ἡ Τύχη ταπεινοὶ μᾶλλον ἢ εὐφραίνει τοὺς λαμβάνοντας ἐξ αὐτῆς δῶρα ἀκόπως. Πρατηρήσατε τοὺς ἐκ τοῦ μηδενὸς εἰς ὑψηλῆ ἀΐφνης ἀναβάντας περιωπῆν, πόσον φοβοῦνται τοὺς σκώ-

πτοντας αὐτούς. Διατὶ τάχιστα φοβοῦνται ἐπὶ τοσοῦτον; Διότι αἰσθάνονται, ὅτι παρ' ἕξιαν ἀνυψώθησαν. Ὅσοις ἐκ μικροῦ ἀνυψώθεις ἐπιθυμεῖ νὰ τῷ ἐπιτρέψωσι τὴν τυχὴν ἀνυψώσιν του, ὀφείλει νὰ φέρηται ἡπίως πρὸς πάντας, ἀνάγκη δὲ νὰ καταβάλῃ τέχνην καὶ μετριοφροσύνην πρὸς τοῦτο. Ἡ μετριοφροσύνη ἠνωμένη μετὰ τοῦ μεγαλείου, ἀποτελεῖ θέαμα γλυκύτατον· ὡς ἡ ἐπιείκεια μετὰ τῆς δυνάμεως καὶ ἡ φρόνησις μετὰ τῆς εὐτυχίας.

Νέος τις ἐγνώρισε νεάνιδα, — οὐχὶ ὠρεῖται, πλὴν τὸ ὅλον τῆς μορφῆς τῆς πρέχων γλυκεῖαν τινὰ συμπάθειαν ἀναπληροῦσαν τὰ θέλητρα τῆς σωματικῆς ὠραιότητος — πλουσίαν καὶ μεγάλως ἰσχύουσαν πρὸς τοὺς γονεῦσιν αὐτῆς, ὡς ἐκ τῆς πρὸς οὐτὴν ἀγάπης των. Ὁ νέος ἦτο ἄμοιρος τῶν δώρων τῆς Τύχης, πλὴν ἔσχεν ἀνατροφὴν ἀνωτέραν ἐκείνης, οὐχ ἥτιον ὅμως προσεπάθησε νὰ ἐπισύρῃ τὴν εὐνοίαν της, ὅπερ μετὰ κόπου πολλοῦ ἐπέτυχε. Προῦχώρησαν, βλέμματα μόνον ἀνταλλάσσοντες ἐπὶ εἰκοσιν ὄλους μῆνας, οὐδέποτε δὲ ἀνακοινώσαντες δι' ἀλληλογραφίας τὰ ἀμοιβαία αὐτῶν αἰσθήματα. Ἐνταῦθα ὀφείλομεν νὰ μὴ παραλείψωμεν ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ νεάνις ἄλλοτε μὲν ἐφάνετο προσήνης καὶ ἀγαθῆ, ἐνίοτε δὲ ὑπερήφανος καὶ ὑπεροπτικῆ. Τινὲς ἐμέμφοντο αὐτὴν ὡς σκληρόκαρδον, ἕτεροι δὲ ἐξεθείαζον τὰ λαμπρὰ προτερήματά της. Αὕτη ἠγάπα νὰ διαλύῃ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ πᾶσαν φιλίαν καὶ σχέσιν, ὑπέκουσα εἰς τὰς θελήσεις τῶν ἁλλων, κατεγέλα δὲ ὅσους πρότερον ὑπερεπήκει καὶ τὰ νὰ πάλιν. Ἐντεῦθεν ὁ νέος ἐκείνος, βαρυνθεὶς τέλος τὸ ἄστατον καὶ ἰδιότροπον αὐτῆς, διέρολῆε τὴν ἄλυσσον, δι' ἧς ἔιδεσμεύετο, καὶ ἀπεφάσισε νὰ διαλύσῃ πᾶσαν σχέσιν μετ' αὐτῆς. Ἐκτοτε ἀντὶ αὐτῆς ἐκείνην νὰ ποθῆ, νομίζω ὅτι συμβαίνει τὸ ἀντίστροπον· διότι πασιφανὲς εἶνε ὅτι, ἐφ' ὅσον ὁ ἀνὴρ φέρεται ἀπαθῶς πρὸς τὴν γυναῖκα, ἐπὶ τοσοῦτον αὐτῆς εἶνε ἡ προθυμία αὐτῆς.

Οὕτω καὶ ἡ Τύχη, ὥστε ἕκαστος καλὸν εἶνε νὰ φέρηται ὡς ὁ νέος οὗτος πρὸς τὴν φαντασιόπληκτον νεάνιδα, ἄλλως τε, ὡς καὶ τις τῶν νεωτέρων ποιητῶν λέγει,

Ταύτην μὴ ζῆται τὴν Θεὸν· αὐτὴ θὰ σὲ ζητήσῃ·
Τοιοῦτον ἔχει ἰδίωμα· τοιαύτη εἶνε φύσις.

Ἐν Κερκύρα, 1877.

I. Θ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

Ὅτε ὁ ἀεικλής Γεώργιος Τερτσέτης, διωρίσθη διδάσκαλος τῆς Γενικῆς Ἱστορίας ἐν Νιυμπλίω, ἐποίησεν ἐν τῷ τῶν μαθημάτων του διὰ τοῦ κάτωθι ἀρμοδιωτάτου προλόγου. Καταχωρίζομεν δὲ αὐτὸν ἐν τῇ «Κορινθῇ» καθὼς ὑπὸ ἀφελῆ καὶ ἀψυμωβίτου μορφῆν ἐγκρύπτοντα πλείστα τωτῆρα πραγμαγέματα, δυνάμενα μέχρι τῶν νῦν, τελεσφόρως νὰ ἠχῆσασιν εἰς τὰ ὦτα τῶν νέων Ἑλλήνων. « Ἄν, ὡς ἀπεφάνθη ὁ περι-

κλεῖς Γαλάτης ἱστορικὸς Γκιζῶ, σὸ λαὸς, ὁ μελετῶν καὶ γινώσκων τὴν ἱστορίαν του, κρίνει σχεδὸν πάντοτε ἀσφαλτέστερον καὶ ὀρθώτερον περὶ τε τῶν παρόντων αὐτοῦ πραγμάτων, περὶ τῶν ὄρων τῆς προόδου, καὶ τῆς μελλούσης αὐτοῦ τύχης, οὐδεὶς ἕτερος λαὸς τοῦ ἑλληνικοῦ, δικαιούται κάλλιον νὰ ἀσχολῆται εἰς τοιαύτην μελέτην, ἄτε συνδεόμενος μετ' ἐνδόξου παρελθόντος, καὶ ἐπιδιώκων μέλλον ἐπαύλλον τῆς ἀρχαίας εὐκλείας. Ἐνῶ ἡ ἱστορία διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι ὁ ἐξωτερικὸς βίος τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι δεκτικὸς παραδόξων καὶ πωλάκις ἀπροδοκῆτων ἀλλοιώσεων, ἡ αὐτὴ ἱστορία δεικνύει, ὅτι ὁ ἠθικὸς κόσμος μένει ἀδιάσειστος καὶ ἀναλλοίωτος, καὶ ὅτι οὐδὲν τῶν ἐπὶ γῆς ἐθνῶν, σуетηρήθη ποτὲ διὰ τῆς παραβλέψεως τῶν ἠθικῶν δογμάτων, ἅτινα παγιοῦσι τὸν κοινωνικὸν καὶ ἀστικὸν βίον καὶ διατηροῦσιν αὐτοὺς ἀμαράντους.

Ἡ ἐν τῷ τρίτῳ τεύχει τοῦ «Περνασσίου», ἀρίστη διατριβὴ τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου, δι' ἀπαθοῦς καὶ ἀμεροληπτου κρίσεως ἐξετάζουσα τὰ φιλολογικὰ ἔργα τοῦ Γεωργίου Τερτσέτη, καθίστησι περιττὴν τὴν διεξοδικὴν ἐνταῦθα περὶ τοῦ ἀνδρὸς μνείαν. Ὅλιγοὶ ἄλλως τε ἀγνοοῦσιν ὅτι ὁ Τερτσέτης οὗτος, οὐβτινος καὶ ἐμμετρον ποίημα ὄπισθεν δημοσιεύομεν, ἦν εἰς τῶν δημοφιλεστέρων ποιητῶν καὶ ρητόρων τῆς νέας Ἑλλάδος, γράφων εἰς ἀνθηρὰν δημοτικὴν γλῶσσαν, καθαρὰν καὶ ἀνεπιτήδευτον. Ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ, ἀντανικλῶνται αἱ ἰδέαι καὶ τὰ αἰσθήματα τοῦ γνησίου ἑθνικοῦ βίου, ὡς τὸν περιέγραψαν τὰ δημοτικὰ ἄξματα, «ἡ τιμιωτάτη αὐτῆ κειμηλιοθήκη τῆς συγχρόνου ἡμῶν ἱστορίας». Ἡ «Κόριννα καὶ ὁ Πίνδαρος», οἱ «Γάμοι τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου» καὶ ἄλλα αὐτοῦ ζωηρὰ ἔργα, ἐκρίθησαν ὡς προτόντα τῆς υγιεστέρως ποιήσεως, καὶ μετεφορέσθησαν ὑπὸ τῶν ξένων λογίων γαλλιστῶν καὶ ἰταλιστῶν. Σῶζεται εἰσέτι αὐτοῦ ἀνέκδοτον τὸ «Ὀνειρον τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος», ποίημα, κατὰ τὴν κρίσιν τῶν ἀγωνοδικῶν, μεστὸν πατριωτικοῦ αἰσθήματος καὶ ποιητικοῦ ὕψους. Πρὸς τοῦτοις συνέθεσε εἰς δράμα τὸν «Θάνατον τοῦ Σωκράτους» ἰταλιστῶν, ἐνῶ θαυμάζεται ἰδίως ἡ ὀπτασία τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς τῆς ἀρχαιότητος, ὡς θεῖα κύρωσις τῆς ἠθικῆς αὐτοῦ διδασκαλίας.

Ἀλλὰ προσφιλεστάτη διὰ τὸν Τερτσέτην ἀσχολία ἦν ὁ πανηγυρισμὸς τῆς 25 Μαρτίου. Κατ' ἔτος ὁμιλῶν ἀπὸ τοῦ βήματος δημοσίας αἰθούσης, ἀνεργίπιζε τὰς ἀναμνήσεις εἰς ἐλπίδας καὶ ἀνέπλαττε τὸ παρελθὸν εἰς μέλλον, ὅπερ ἡ ζωηρὰ αὐτοῦ φαντασία ἐβλεπε πάντοτε λαμπρὸν καὶ εὐδχιμον. Ὡς δὲ βιβλιοφύλαξ τῆς βουλῆς, ἐργάζετο ἀόκνως πρὸς διακόσμησιν αὐτῆς, καταλιπὼν τὸ στάδιον εἰς τὸν μείζονας πρὸς τοῦτο καταβάλλοντα ἀγῶνα, καθὼ νεώτερον, κ. Φιλίμονα. Ὁ ἀνὴρ οὗτος, ἐπαρῶς κατέχων ἤδη τὴν θέσιν ταύτην, οὐδενὸς κόπου φείδετο ὅπως καταστήσῃ τὸ τεμενὸς τοῦτο, εὐπρόσωπον τῶν Μου-

σῶν ἐνδικίτημα τοῖς τε ἐγγυωρίαις καὶ τοῖς ἄλλοδαποῖς, οἵτινες δύνανται ἐνταῦθα νὰ ἀνεύρωσι ἀσφαλῶς, τὰ ἴχνη τῆς προύσης διανοητικῆς, ὕλικῆς καὶ ἠθικῆς ἡμῶν προόδου. Οἱ γνωστῶντες τὸν ἡμέτερον συμπολίτην, μεγάλως ἐξετίμησαν αὐτὸν καὶ ἔνεκα τῆς γενναίας διαγωγῆς, ἢ, εἰδείξτε κατὰ τὴν δίκην τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη, ἦτις, μικροῦ δεῖν, ἀνεξάλειπτον ἐνετύπου κληῖδα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ὅλης Ἑλλάδος! Ἐπεταὶ ὁ πρόλογος.

ΤΙΣ Ἡ ΦΩΛΕΙΑ ΤΗΣ ἹΣΤΟΡΙΑΣ.

Εἶναι πρέπον νὰ ἐνασχολώμεθα εἰς τὴν ἱστορίαν ἡμεῖς, οἵτινες εἴμεθα ἤδη ὑποθεσὶς ἱστορίας εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἔχομεν μεγάλην χρεῖαν τῶν μαθημάτων τοῦ παρελθόντος καὶ ἐπιθυμοῦμεν νὰ καταστήσωμεν τὸ ἔθνος μας, ἔθνος μέγα, ἐνδοξον καὶ διαρκές. Ἄν ἤθελα μὲ λόγους δεῖνοῦς νὰ καλλωπίσω, ὦ νέοι, αὐτὰς τὰς ἀληθείας, βέβαια ὁ αἰώνιος ἥλιος κατὰ τὴν δύσιν του ἤθελε μᾶς εὖρει ἀκόμη ὀμιλοῦντας. Ἄλλ' ἢ ὅρα τῆς ἐργασίας βιάζει καὶ ἂς μὴ καταχρώμεθα τὸν καιρὸν διαλεγόμενοι. Ἐπειτα, νομίζω, ὅτι αἱ ἀληθεῖς ἀρχαὶ τῶν πραγμάτων μόλις ὑποδεικνύμεναι, γίνονται εἰς νοῦν ὁρθόν, ὡς τὸν ἰδικόν σας, (ἐὰν δὲν παρεξέδοτε τὴν ἑλληνικὴν σας καταγωγὴν), γίνονται γονιμώτατα πράξεις. Ἄς μιμηθῶμεν ἐκείνους μεταξὺ τῶν προγόνων μας, οἵτινες ἦσαν συντομώτατοι εἰς τὸ λέγειν, καὶ δραστήριοι εἰς τὸ ἐνεργεῖν. Ἄς μιμηθῶμεν τοὺς Λακεδαιμόνας, καὶ ὅς ἀνεπτύξωμεν ἐν βραχυλογίᾳ τὰς προμνημονευθείσας ἀληθείας. Οἱ παλαιοὶ κάτοικοι τῆς γῆς ταύτης ἐσταθήσαν ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι μεταξὺ τόσων λαῶν τῆς οἰκουμένης συνέλαβον καὶ ἐπραξάν τὰ πλέον ἀξιοθαύμαστα καὶ λαμπρὰ κατορθώματα τῆς εἰρήνης καὶ τοῦ πολέμου, καὶ εἰς τῶν ὁποίων τὸ μεγαλεῖον ἀνέβησαν μὲ τὴν τελειοποίησιν τοῦ λόγου οἱ ῥήτορες καὶ οἱ ποιηταί· τὸ δὲ θαῦμα τῶν ἔργων παραπεμπόμενοι εἰς τοὺς αἰῶνας ἢ διὰ προφορικῆς παραδόσεως ἢ διὰ θεῶν συγγραμμάτων, ἐφώτισε πολυαρίθμους γενεάς.

Εἰς τὰς πηγὰς ταύτας ἔπιεν ἡ Εὐρώπη τὴν μάθησίν της, τὸ ὕψος τῶν ἰδεῶν της, καὶ κατέστη ὅ,τι εἶναι καὶ ἐκείνη, εἰς τὸ ὁποῖον προμνηύει, ὅ,τι θέλει φθάσει.

Δὲν εἶναι καύχημα ἀνδρὸς Ἕλληνος, ἀλλ' ἀλήθεια μαρτυρουμένη ἀπὸ μνημεῖα καθημερινά, ἂν εἴπωμεν, ὅ,τι ἡ νέα Εὐρώπη ὀφείλει εἰς τῶν Ἑλλήνων τὰς γνώσεις, εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας ἐνθουσιασμόν της, τὸ νὰ ἦναι, ἂν καὶ μικροτέρα παντὸς ἄλλου μέρους τῆς ἐπιγείου σφαιρας, τὸ νὰ ἦναι, λέγω, ἡ κυρία τῆς τύχης ὅλου τοῦ ἐπιλοίπου κόσμου καὶ τὸ νὰ μὴ δυνάμεθα ὄχι μόνον νὰ προῖδωμεν, ἀλλ' οὕτως νὰ ὑποπτεύσωμεν τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν θέλει κλονισθῆ, ἢ θέλει παρκαμάσει τὸ κράτος της, ἢ ἢ δόξα της.

σιν αὐτήν· δὲν διατηρεῖ μέρος γῆς ἢ δι' ἀπύτων φρον-
 τίδων αἰείποτε ἐπαναλαμβάνομένων. Ἐὰν αὗται πύ-
 σωσι, τότε τὸ πᾶν μαραίνεται· καὶ ἀλλοιοῦται, τὰ
 πάντα δὲ ἐπανερχονται ὑπὸ τὴν ἀπόλυτον τῆς φύσεως
 ἐξουσίαν. Τότε αὕτη ἀναλαμβάνει τὸ δικαίωμα τῆς·
 ἐξαφανίζει τὰ ἔργα τοῦ ἀνθρώπου, καλύπτει διὰ κό-
 νευς καὶ ὄγκου τὰ μεγαλοπρεπέστερα τούτου μνημεῖα,
 καὶ καταφθεῖρει ὀλίγον κατ' ὀλίγον ταῦτα, καταλεί-
 πουσα μόνον αὐτῷ τὸ μεμψιμοιρεῖν· ὅτι ἀπώλεσεν ἕνεκεν
 τῆς ὀλιγωρίας του, πάνθ' ὅσα οἱ πρόγονοί του εἶχον
 ἀποκτήσει διὰ πλείστων πόνων.

Οἱ χρόνοι οὗτοι, καθ' οὓς οἱ ἄνθρωποι χάνουσι τὴν
 κυριαρχίαν των, οἱ αἰῶνες οὗτοι τῆς βραχυρότητος
 ἀνὰ μέσον των ἐποίων τὰ πάντα ἀφανίζονται, ἀ-
 ποδύονται ἀδικίῳ· εἰς πολέμους καὶ ἀπολήγουσι
 συνεπάγοντες τὴν φθοράν, τὸν λιμὸν καὶ τὴν ἐρήμωσιν.
 Ἰσχυρὸς ὁ ἄνθρωπος διὰ τοῦ ἀριθμοῦ, πενθενῆς διὰ
 τῆς ἐνώσεως καὶ τοῦ δεσμοῦ, εὐτυχῆς ἕνεκα τῆς
 εἰρήνης, ἔχει τὴν μανίαν νὰ ὀπλιζήται καθ' ἐκυ-
 τοῦ διὰ τὴν δυστυχίαν του καὶ μάχεται διὰ τὴν κα-
 ταστροφὴν του. Ἐξημέμενος ὑπὸ τῆς ἀκορέστου ἀπλη-
 στίας, τετυφλωμένος ὑπὸ μεγίστης φιλοδοξίας, ἀπαρ-
 νείται τῆς φιλανθρωπίας· τὰ αἰσθήματα, στρέφει ἀπά-
 σας τὰς δυνάμεις του καθ' ἑαυτοῦ, ἀποπειράται νὰ
 καταστραφῇ καταστρέφων τοὺς ἄλλους, καὶ πράγματι
 ἐξολοθρεύεται. Μετὰ τὰς ἀνθρωποσφαγὰς ταύτας καὶ
 τὰ αἵματα, ὅτε τῆς φιλοδοξίας ὁ καπνὸς διασκεδασθῇ,
 καθορᾷ μὲ δεδακρυσμένον ὄμμα, τὴν γῆν ἐρημωθείσαν,
 τὰς τέχνας ταφείσας, τὰ ἔθνη διασκορπισθέντα, τοὺς
 λαοὺς ἐκνευρισμένους, τὴν ἰδίαν των εὐτυχίαν καταστρ-
 εύουσαν, τὴν δὲ ἀληθῆ αὐτῶν δύναμιν κατὰ κράτος
 ἐμψυχοποιεῖται.

Μέγιστε Θεὲ, τοῦ ὁποῦ ἡ μόνη ὑπαρξὶς κρατεῖ τὴν
 φύσιν ἄπασαν καὶ ἀποτελεῖ τὴν ἁρμονίαν των νό-
 μων τοῦ σύμπαντος, Σὺ ὅστις ἐκ τοῦ κατὰ τὰ αἰ-
 θέρια ὕψη ἀκινήτου θρόνου Σου, βλέπεις ὑπὸ τοῦ πό-
 δος Σου νὰ κυλινδῶνται αἱ οὐράνιαι σφαῖραι ἄνευ πα-
 τάγου καὶ συνταράξεως, ὅστις ἐκ τοῦ κόλπου τῆς ἀ-
 ναπαύσεως παράγεις ἐκάστη στιγμή τὴν αἰδίον αὐτῶν
 κίνησιν καὶ μόνος ἰθύνεις ἐν βαθυτάτῃ εἰρήνῃ τὴν ἄ-
 πειρον των οὐρανῶν καὶ κόσμων πληθῶν, ἀπόδος, ἀπό-
 δος τέλος τὴν γαλήνην τῆς συνταρασσομένη γῆ· ἃς ἠ-
 ρεμεῖ καὶ ἃς κοπάσωσιν ἐν τῇ φωνῇ Σου αἱ διχόνοιαί
 καὶ οἱ πόλεμοι ἐξοργιζόμενοι κατὰ των πλασματίων
 Σου, καὶ ἀντηχοῦντες μεθ' ὑπερφάνου κρότου καὶ θο-
 ροῦ.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Δ. Α. ΜΑΡΓΑΡΗΣ.

Αἱ γνωσταὶ γλώσσαι καθ' ἄπασαν τὴν γῆν εἰσὶ 3,
 664. Τούτων αἱ 937 ἀσιατικαί, 587 εὐρωπαϊκαί,
 276 ἀφρικανικαί, 1,624 (γλώσσαι καὶ διάλεκτοι) ἀ-
 μερικανικαί, αἱ δὲ λοιπαὶ (260) αὐστραλικαί.

Ο ΑΠΟΛΩΛΩΣ ΒΙΟΣ
 ὑπὸ ΕΡΜΑΝΝΟΥ ΔΟΥΝΤΖΗ

(συν. ὄρα φῶλ. θ')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Οἱ Σεβάσμιοι.

Ἐπανελθὼν ὁ Εὐγένιος εἰς τὴν κατοικίαν του, ζη-
 τεῖ τὸν Δὸν Ἰανουάριον καὶ δὲν εὐρίσκει αὐτόν· Κα-
 τέβη εἰς τὰ βαθύτερα ὑπόγεια, ἰδὼν δὲ ὑπολάμπων
 ἀμυδρὸν φῶς ἐκ των ρωγμῶν τῆς εὐθαύστου θύρας,
 ἀνκράζει ἐπικνελημένος τὸν γηραιὸν φίλον, ἀλλ'
 οὐδεὶς τῷ ἀποκρίνεται, καίτοι ὑπόκοφος ψιθυριστὸς
 θεσπιστὴς αὐτὸν ὅτι ἄνθρωποι ἐκεῖ ὑποκρύπτονται. Πλή-
 ρης ἀγωνίας ὡσεὶ διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ὄπλου του
 τὴν θύραν, ἥτις ὑποχωρεῖ εἰς τὴν ὀμίην, ἰδοὺ δὲ προ-
 βαίνοντες ἐνώπιόν του συνωθούμενοι, κύκλω τινὸς ἐ-
 σταυρωμένου, ἐνώπιον τοῦ ὁποῦ ἐκαίετο εἰς λαμ-
 πτήρ, πλείστοι σεβάσμιοι ἡμίθανοι ἔχοντες λευκὴν
 τὴν βίνα ἐκ τοῦ φόβου, οἵτινες συνέσπων τοὺς ὤ-
 μους, καὶ συνεθλίβοντο διὰ των ἀγκῶνων, ἵτως ὅπως
 ἐμπνευσθῶσιν ἀμοιβαίον θάρρος.—Μεταξὺ των οὗτω
 συναθροισμένων, ὁ Εὐγένιος ἀναγνωρίζας τὸν Δὸν Ἰ-
 ανουάριον, τῷ λέγει.—Ἡ νίκη εἶναι διὰ τὴν ἐλευθε-
 ρίαν.—Ἡ πλατεῖα τοῦ ἰκρίωματος ἔγεινε πλατεῖα
 τοῦ ἐλευθέρου λαοῦ· ἄλλος Γολγοθῆς καθηγιασθῆ ὑ-
 πὸ τοῦ αἵματος των ἀνδρείων.—Ταῦτα εἰπόντος, τὸ
 πρόσωπον ὄλον ἰδρώτι περιρρέομενον, καὶ μεμαυρισμένον
 ἐκ τῆς αἰθάλης τῆς κόνεως καὶ τοῦ ἡλίου, ἀνεγεί-
 ρεται ὁ Δὸν Ἰανουάριος, οὐτινος τὰ γόνατα τρέμου-
 σιν ἐκ τοῦ φόβου, καὶ κρέμανται οἱ βραχίονες ὡς
 νὰ εἶχον λυθῆ ὄλα τὰ μέλη του, ὥστε ἡ θέα αὐτοῦ
 περιστά τὸ γελοιοδέστερον ὄν, ὅπερ ἠδύνατό τις νὰ
 ἴδῃ. Τοιοῦτοτρόπως κλονούμενος,—Μάλιστα, μάλιστα
 ὑπετονθόρυξε διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς, χωρὶς νὰ ἀ-
 ποστρέψῃ οὐδόλω τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ τῆς θύρας,
 μήπως ἕτεροι μανιώδεις εἰσέλθωσιν ὀπισθεν ἐκείνου,
 ἢ μόνη θέα τοῦ ὁποῦ ἤρκει νὰ καταπτοήσῃ τὸ
 πνευμά του καὶ νὰ ἀπομάξῃ ἐκ τοῦ μειώπου του
 τὸν ψυχρὸν ἐκείνον ἰδρώτα, ἢ σταγῶν τοῦ ὁποῦ ἐ-
 σταζεν ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς ρινός του.

Ὁ Εὐγένιος, ἐξ ἄλλος εἰσέτι, ἐξηκολούθει.—Ὁ ἥλιος
 ὅστις εἶδε τόσα μαρτύρια ἀνδρείων καὶ ἡρώων, ἔγει-
 νε πυριλαμπῆς, ὅπως διαρωτίσῃ τὴν σφαγὴν των αἰ-
 σχροκερδῶν ὑπουργῶν ἀπηνούς δυνάμεις, καὶ προεῖ-
 πε τὴν μέλλουσαν τύχην μας. Εἶδὲ αὐτόν! εἶναι ὁ-
 μοιὸς πρὸς τὸν ἀπεικονίζοντα διὰ μυρίων χρωμάτων
 τοῦ πικραδείστου μας, τὸν ἐπιχέοντα τὸ θάλας του
 εἰς τὰς φλέβας μας, τὸν διεγείροντα τὸ πῦρ των
 παθῶν μας.—Ὅταν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου ἐξηκόντιζε
 τὰς χουσοφειῖς ἀκτίδας του, ἠσθάνομην μείζονα σφα-
 γὸν πρὸς τὴν πατρίδα. Ἐνώπιόν μου δὲν ἐβλεπον
 εἰμὴ ἐχθροὺς πρὸς κατατρόπως καὶ ἀνωθεν χλευ-

μεϊδίωμα ἐπιδοκιάζον τὴν ἀνδρίαν καὶ ὑποσχόμενον
 τὴν νίκην.—Ὁ Δὸν Ἰανουάριος, οὐτινος ὁ φόβος δὲν
 εἶχε καταπύσει εἰσέτι, ἀλλ' ἐνόμιζε μάλιστα ὅτι ἔ-
 βλεπε τὴν σκίαν τινος ὅστις ἐβάδιζεν ἐξωθεν πρὸς αὐ-
 τὸν, ἐξηκολούθει νὰ ἀποκρίνηται ναι, ἐπαναλαμβάνων
 τὴν λέξιν ταύτην ὁσάκις εἰς τὴν συχὴν καὶ ἀγωνιώδη
 ἀναπνοὴν του ἤνοιγε τὸ στόμα ὅπως εἰσπνεύσῃ ἢ ἐκ-
 πνεύσῃ, ὅποτε ὁ Εὐγένιος ἐπανελάθε.—Ναι, ἤγγικεν
 ἡ ὥρα, ἃς σπεύσωμεν πρὸς τὴν ὠραίαν ἐκείνην Ἰταλίαν,
 ἣν ἀγαπῶ ὡς τὴν πατρίδα μου. Σεῖς, κεκοσμημένοι
 ἐκ τῆς λαμπρότητος των ἱερῶν ἀμφίων σας, ὀπλι-
 σμένοι ἐκ τῆς οὐθεντίας τοῦ σεβασμίου ὑπουργήματός
 σας, ἐγκρατεῖς ἕνεκα τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος,
 δράμστε πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς σας· ὄχι· δὲν ἀπεντροκώ-
 θισαν οἱ βραχίονες αὐτῶν. Οὗτοι θὰ δράξωσι τὸ ξίφος,
 ὅπερ δὲν θέλει καταπέσει τὴν φορὰν ταύτην ἐπὶ των
 ἀλύσεων των ὥστε νὰ ἠχῆσωσι περισσότερο.—Ἄλλ' ἡ
 φωνὴ τοῦ ἐνθουσιαστοῦ ἥτις ἤρχιζε νὰ ἐξασθενῆ, καταπι-
 γείσα ἐκ τῆς ἐναγωνίου πνοῆς του, εἶχεν ὄλας ἐκλείψει,
 καὶ οὐχ ἤπτον προσεπάθει νὰ ἐκφρασθῇ διὰ χειρονομίων
 κραδαίνων βιαίως τὸ ξίφος, ἕως οὗ, ἢ ἰσχύς τοῦ βραχί-
 νός του ἐγκαταλείπουσα αὐτόν, ἔπεσεν ἀπὸ τὰς χεῖρας
 του. Τὰ ἐμφλογα ὄματά του φαίνονται ἐτοιμῶσθεστοι
 σπινθήρες, ἢ ἐρυθρὰ ὄψις του μεταβάλλεται εἰς κάτωχρον,
 τὰ χεῖλη του εἰς πελιδῶν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀνα-
 τρέπονται. Ὁ Δὸν Ἰανουάριος ἐξετάζει τὸν σφιγμὸν του
 καὶ τὸν εὐρίσκει μόλις πάλοντα· ἀλλ' ὁ ταλαίπωρος
 δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν φίλον του ὅστις ἐκιν-
 δύνευσεν νὰ πέσῃ, καὶ κατέπεσε πράγματι ὡς πτόμα
 ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Οἱ Αἰθιοπιάτατοι ἔδραμον ὅπως τὸν
 ἀνεγείρωσι, καὶ ἐνῶ ἐξέδουον αὐτόν, ἀνεκάλυψαν μεταξὺ
 πολλοῦ συμπεφορημένου αἵματος τρυῖμα ὅπερ εἰσέτι ἔρ-
 ρεον ἀφθόνα.—Εἶναι νεκρὸς· ψιθυρίζει τις.—Ὅχι· ὑπο-
 λαμβάνει ἕτερος.—Ἀναπνεῖς· ἐρωτᾷ ἄλλος τις.—Τέταρ-
 τος δὲ ἀπαντᾷ.—Ἡ καρδία του πάλλει εἰσέτι.—Ἦτο
 δὲ οὗτος ὁ γηραιὸς ἀπόμαχος, ὅστις ἀκολουθήσας λαθροκίως
 τὸν Εὐγένιον, ἀφοῦ διὰ τῆς παρουσίας του ἀνεστάτωσε
 τοὺς εὐλαθεῖς ἐκείνους ἄνδρας κατὰ τὴν ἱερὰν ὑπηρε-
 σίαν των, δίκην φαντάσματος, ἐγένετο ἄφαντος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Τὸ Κοιμητήριον.

Μεταξὺ τόσῳ ἀφορήτων δεινῶν καὶ τοῦ πόνου των
 πληγῶν του, ὁ Εὐγένιος ἠσθάνετο οὐχ ἤττον τοιαύτην
 τινὰ γλυκυθυμίαν, ἥτις ἀνεζωογονεῖ τὰς δυνάμεις τοῦ
 νοός του, καὶ τὸν ἐπειθεν ὅτι τὸ ἄριστον μέρος αὐ-
 τοῦ προσέκτα τόσον μεγαλειτέραν ζωρότητα, ὅσην τὸ
 κατώτερον μέρος ἀπέβαλεν ἕνεκα τῆς συνεχούς καὶ ἐ-
 πωδύνου βασάνου τῆς νόσου του.

Εἶναι ἀναντίρρητον ὅτι ἡ ὑπὲρ τοῦ θριάμβου ἰδέας
 τινὸς θυσία, καίτοι ἀφιλοκερδῆς, προάγει ἐν τῇ ψυχῇ
 τοῦ ὑποκειμένου ἐν πεπτοῦσιν ὅτι ἀπέκτισε νέαν
 τινὰ ἠθικὴν ἀξίαν ἅμα δὲ ἀναίσθητὰ ἐπὶ τὰς ἀνάγκαι-
 τὸν πηγάζον ἐκ τῆς ἐπιδοκίμασις αὐτοῦ, πάντα ταῦτα
 ΚΟΡΙΝΝΑ ΠΕΡΙΟΔ. ΑΝΑΓΝ.

θυμασίως συντείνοντα νὰ κατευνάσουν τὴν δριμύτητα
 των δεινῶν τὰ ὅποια δὲν δύναται ἄλλως νὰ θεωρη-
 θῶσιν εἰμὴ ἀπαραίτητος ἀνάγκη πρὸς ἐπιβουζῖν εὐ-
 γενοῦς τινος σκοποῦ. Αὕτη εἶναι ἡ γενναία ἀρνήσις
 των κακῶν ἐκείνων ὀρμεμφύτων τῆς φιλαυτίας, ἅτινα
 ἀντιτάττονται πάντοτε κατὰ τῆς ἀρετῆς· νίκη ἐπὶ
 τῆς κτηνώδους καὶ διεφθαρμένης φύσεως, ἔξαρσις ὑπε-
 ράνω ἡμῶν, καὶ τοποθέσια εἰς τοιαύτην περιωπὴν ὀ-
 πόθεν, ὡς ἐξ ἀπόπτου, δυνάμεθα νὰ ἀνακαλύψωμεν
 ὑπερτάτην τινὰ ἠθικὴν τάξιν, ἐν ἣ χάρις εἰς τὴν ἀξίαν
 των ἔργων μας, περιστάμεθα συνεργοὶ καὶ ὄργανα τῆς
 Προνοίας ἐκείνης, ἥτις διατηρεῖ καὶ ἐξασκεῖ ἐνταῦθα
 σοφωτάτην καὶ οὐχὶ πάντοτε ἀόρατον ἀρχήν.

Μετὰ μηνῶν τινων παρέλευσιν τὰ τραύματα τοῦ
 Εὐγενίου ἐπουλώθησαν, καὶ ἀνέλαθε τέλος τὴν προτέ-
 ραν ὑγίαν. Ἄλλὰ τὸ μόνον θέαμα ὅπερ κατέπληξεν
 αὐτόν, ὑπῆρξεν ἡ προθυμία τοῦ λαοῦ, τοῦ νὰ συρρά-
 πτη ἐκ των προστευχόντων λευκῶν ρακῶν, ἐν τεμάχιον
 ἐκ τοῦ ἐνὸς ἄκρου κυανοῦν καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου ἐρυθρὸν,
 καὶ πανταχοῦ τὸ ἐκυμάτιζεν εἰς τὸν ἀέρα. Ἀνεζήτησε
 τὸν γηραιὸν ἐκείνον ρακενδύτην, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο
 νὰ εὕρῃ αὐτόν· μόνον ἐφάπαξ ἐνόμισεν ὅτι τὸν εἶδεν
 ἐν τῷ νοσοκομείῳ των ἀπομάχων γυμνάζοντα πολλοὺς
 γέροντας χωλευθέντας, ὧν οἱ ἐξησθετισμένοι βραχίονες,
 μὴ ἀντέχοντες εἰς τὸ βάρος των ἀληθῶν ὄπλων, ἐκρά-
 τουν ὀμοιώματά τινὰ αὐτῶν μόνον πρὸς ἐπίδειξιν.
 Ἄντ' αὐτοῦ δὲ συνήντα συνεχῶς τὸν δύστηνον ἐπαίτην,
 ὅστις ἠρέυνα εἰς τὴν ἰλὸν ὅπως ἀνεύρῃ τὴν ἐπικερδέσ.
 Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἀνεχώρησε καὶ ὁ Δὸν Ἰανουά-
 ριος, ἐπειδὴ δὲ ὁ Εὐγένιος ἀπώλεσε τὴν παραμουθίαν
 ἐκείνην, καὶ τοὶ ἀμυδρῶν, ἦν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν
 τῷ παρεῖχεν ἡ συντροφία τοῦ φίλου του, ἢ θλίψις, ὑ-
 ποθάλλουσα τὴν ἀπορίαν τοῦ νοός του, πᾶσα ἐλπίς ἦν
 συνέλαθεν ἐξέλειπεν εἰς τὸν πολυτάραχον ἐκείνον κοι-
 νωνικὸν σάλον ὅστις ποτὲ δὲν παύει.

Ἐπλανάτο εἰς τὰς ὁδοὺς, καὶ ὡς μετὰ τὸ μένος
 σφοδρᾶς καταγίδος ἐπιπολάζον ἐπὶ τῆς ὀμαλυθείσης
 ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης οἱ ἀφροὶ των πρότερον ἐξοι-
 δηθέντων κυμάτων, οὕτως οἱ ἄνθρωποι τῷ ἐφάινοντο νέ-
 οί, μεταξὺ τόσου πλήθους ἐξωρισμένων ἐκ τῆς γλυκερᾶς
 αὐτῶν πατρίδος, ἐλεεινὰ λείψανα ναυαγῶν καὶ πλοίων
 συντετριμμένων ὑπὸ τῆς τρικυμίας. Ἀπὸ πρώιας μέ-
 χρις ἐσπέρας ἄεργος καὶ πλανώμενος, κατέστη λίαν
 σοβρὸς, καὶ ἐβάδιζεν ὅπως διὰ τῆς κοπώσεως τοῦ σώ-
 ματος πορισθῆ ἀνάπαυσιν τινὰ εἰς τὸ πνευμά του· ὀ-
 πότε ἀφίχθεις τυχαίως εἰς μίαν των ἐσχατιῶν τῆς
 πόλεως τῷ ἐπῆλθον κατὰ νοῦν μυρίοι διαλογισμοί,
 ὑπαγορευόμενοι πάντως εἰς αὐτὸν ἐκ τῆς θέσεως ὅπου
 τὴν στιγμήν ἐκείνην εὐρίσκετο. Ἦτο δὲ αὕτη ἡ πλα-
 τεῖα ἥτις εἰσέτι ἐφαίνετο ἀντηχοῦσα ἐκ των κραυγῶν
 καὶ των κτύπων τοῦ ὄχλου, ὅστις ἐν τῇ παραφορᾷ του
 πρὸ πολλῶν ἐτῶν κατηδάρισε τὸ φοβερὸν ἐχθρῶμα,
 ὅπερ αὐτόθι κατεῖχε μέγα διάστημα χώρου.—Καλῶς
 ἔγνω νὰ ἀνταποκριθῆ εἰς τὴν παραφορὰν των πατέρων,
 20

ή πρακτορά των τέκνων και των απογόνων . . . Τώρα το θηρίον άπεκρούσθη εκ νέου εις την τρώγλην του, έρμυιον καταστάν των πανούργων, οτινες έθηκαν περι το ρύγχος το φίμωτρον.—Πόσον ταχέως, εξήκολούθει λέγων ο Εύγένιος, το παρελθόν συμπρέσυρε τα πρόσφατα γεγονότα άναμιζ μετά των αρχαίων! Ίδού ή κοινωνία εύθυμος και άμέριμος εις την συνήθη όψιν της. Πώς αναθάλλουν οι άμπελοι και ανοίγουν τα άνθη εκ της σποδοϋ των εδαφών εκείνων, άτινα αι φλόγες ήφαιστειου είχαν βυθίσει υπό λίμνην πυρός.—Την στιγμήν ταύτην άποσπάται ο Εύγένιος παρά τινος άνδρος μελανοφορούτος, όστις κρατών αυτόν εις το πλευρόν δια της βρακτιρίας του, προσπαθεί να τον άπομακρύνη της διευθύνσεώς του. "Οχημά τι κεκοσμημένον δια πτερών μετά παραπετασμάτων εκ μεταξώχνου, κεντητών ύφασμάτων και παντοειδούς έπικηδέιου πομπής, διαβλίνει εκείθεν ταλαντευόμενον, έπειτα δε αυτόν μακρά συνοδίχ έτέρων άμαξίων, παραπεταγμένων κατά σειράν ως δια λιτανεϊάν. Κατόπιν διέρχονται την πλατείαν έτεροι άνδρες φέροντες φέρετρα επί των ώμων, όπισθεν τούτων έρχονται άλλα όχήματα μετ' άλλων νεκρών και άπαντα γίνονται άφανή, άκολουθούντα την αύτην όδόν.

—Παρακαλώ, καλέ μου Κύριε, λάβετε δεσμίδα τινά των δενδρώτων τούτων—πότε έμπροσθεν, πότε όπισθεν και άλλοτε περίξ αυτού έτρεχε και περιεφέρετο όχληρά παιδίσκη προσφέρουσα αυτόν κίνιστρον πλήρες άνθών' ουδέ είχε πλέον δύναμιν να τρέξη, ουτε πνοήν όπως φωνάζη, όποτε βλέπουσα ματιουμένως πάσας τας προσπαθείας αυτής και τα τεχνάσματα, όρμώσα επί του άλλοφρονούντος ζένου, έλαβε δεσμην τινά και την έθηκεν εις τον κόλπον του.—Τάχιστα ο Εύγένιος την άρπάζει εκ του βραχίονος, αλλά μόλις την ήγγισε την άφήκε να υπάγη καταληφθείς εκ τινος βδέλυγμίας, καθόσον ένόμισεν ότι διεκρίναν εις την παιδίσκην εκείνην την κάτωχρον μορφήν νεκράς.

Ο Εύγένιος επανέρχεται εις την λεωφόρον, ένθα τόσον συνεχώς εις τας χαράς και τας άγαλλιάσεις των ζώντων άναμιγνύονται εικόνας θλίψεως και πένθους' και όπου ένίοτε, όπως άφήση έλευθέραν την δίοδον εις πεπαλαιωμένον όχλημα, επέχει την πορείαν πολυτελής άμαξια, έν η σημαντικόν πρόσωπον άνέτως καθήμενον, φρικτῶ εις την ιδέαν ότι έλεύσεται ήμέρα καθ' ην πένθιμος πομπή έτέρως έκφοράς θέλει πληρώσει την αύτην εκείνην όδόν' ότε ο διαβάτης μόλις θα άποκαλύψη την κεφαλήν βλέπων αύτην διερχομένην, ο δε τεχνίτης δέν θέλει καταλείπει υπέρ αυτού το έργον του, και αν τις ειπή εις την περίεργον γείτονα το όνομα του ανθρώπου εκείνου, τάχιστα θέλει διασκεδασθῆ, ως ο θόρυβος της διερχομένης πομπής.

Διανύσας την ευθείαν όδόν άφίχθη εις τους πρόποδας μικρού όρου, όπου υπό την βαθείαν σκιάν άειθαλών δένδρων, άτινα περιβάλλουσι τας πλευράς του λευκάζουσι πολυάριθμα μνήματα. Παρά την κορυφήν, έν

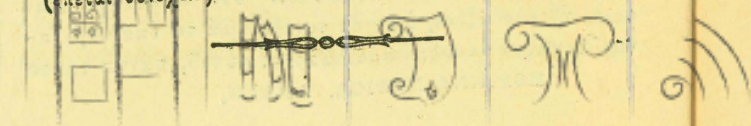
άπλουτάτη μορφή ύψύεται ναός' ο επικηδεϊος περιβολος είναι πανταχόθεν περιτοιχισμένος, επί δε της εισόδου πολλάι γυναίκες πωλούσι στεφάνους και άλλα επιτάφια κοσμήματα, παρέχουσαι αυτά τοις έπισκεπτομένοις το άσυλον των νεκρών, όπως ο συγγενής και ο φίλος τῶ άνκριτήσων, εις δείγμα περιπαθούς άγάπης, επί του τάφου τινός τεθνεώτος. Μέγαν πάταγον εις τῶ περίξ ποιούσι τῶ έργαστήρια των γλυπτών, οίτινες, προιονίζουσι και στίλβουσι τῶ μάρμαρα πρὸς διακόσμησην των πολυτελών μνημείων' παραπλεύσεως δε αυτών κοινοί ξυλουργοί επεξεργάζονται άξέστου; σκηνίδας όπως κατασκευάσωσι σταυρούς και εμβλήματα δια τους πενιχρούς τάφους του όχλου. Ο Εύγένιος περιίλυπος προχωρεί βήμα πρὸς βήμα υπό την μελανήν σκιάν των ύποσειομένων φύλλων των δένδρων, έν οίς πτηνάριόν τι έλαφρῶς πτερυγίζει, χριζον ένεκα της εαρεστότου όσμῆς των άνθών, άτινα εις πολυεϊδεί; πρασιῶς βλαστάνουσιν επί των μνημείων.

Έδυσεν ο ήλιος και μετ' αυτού εξέλιπε το έργον της διορύξεως και του φοραγμού των όπών' έφ' ών κατέθηκαν όλα τῶ λείψανα εκείνων, ους ανά πάσαν ήμέραν θερίζει ο θάνατος. Τῶ άμαξία και τῶ φέρετρα άφήσαντα τῶ φορτίον των, επιστρέφουσιν εις την πόλιν καγγιζόντων άμαξήλατων και των άχθοφόρων, οίτινες εξέρχονται των καπηλείων, πλήρεις εύχίας, δαπανήσαντες τῶ ημερήσια κέρδη των.—Έτέρωθεν οι κερμηκότες νεκροθάπται, διευθύνονται εις την οικίαν των και καθήμενοι μετά των οικογενειών αυτών εις ρυπαράν τράπεζην, ότε μὲν λυπούνται δια την μικράν άμοιβήν, ότε δε εύθυμοι δια την καλήν συγκομιδήν, άπορροφώσιν ιστοχειλή κύπελλα οίνου, έπευχόμενοι βελτίονα τύχην δια την αύριον.

Τέλος πῶς τάραχος καταπαύει, ή ήρεμία δε και ο ζόφος επιτείνονται. Το σκιάφω; όλοιον πρὸς την έλπίδα, την πτερυγίζουσαν επί των τάφων, διαχέει το άμυδρόν φῶς του, και ήθελεν ειπει τις ότι ο άνεμος φθάνων εκεί σιωπῶ, οίονει φοβούμενος να ταραξῆ την ήσυχίαν του τόπου, όπου πάντες οι πόθοι και τῶ σχέδιζ διαλυθέντα εις καπνόν, καλύπτονται υπό του μυστηριώδους και άδιοράτου πέπλου της αϊωνιότητος.—Τι ζητεί; αναφωνεί πρὸς τον Εύγένιον ο γέρων ρακενδύτης, όστις δια της βρακτιρίας του άνεσκάλευε μεταξὺ των λάκκων, κινούμενος δε έδεικνυε δια του έσχισμένου ίματίου του την στολήν του άπομάχου.—Τι ζητεί;—τῶ επαναλαμβάνει, ο δε Εύγένιος ουδόλως άπαντῶ τοσοούτος δε αϊφνίδιος και ισρὸς φόβος τον καταλαμβάνει, ότε σπεύδει να φύγη έν τάχει. Την έπιούσαν έπεθύμησε να απέλθη της πόλεως εκείνης, έν η άλλαι χείρονες άμφιβολίαι εισήλθον εις την ψυχήν του. ουχί πλέον περι αυτού και της ίδιας τύχης, αλλά περι της τύχης όλου του ανθρωπίου γένους.

(έπειτα συνέχεια)

A. A. T.

ΑΗΜΩΔΗΣ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ

Ο ΟΓΚΟΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ.

Ο Ηλιος είναι έν μιλλιούνιον και τετρακοσίας χιλιάδας φορές μεγαλείτερος από την γην.—Οι άστρονόμοι παρέβαλαν τον Ηλιον και με δλους τους πλανήτας και έβεβαίωσαν ότι, έν μαζεύσωμεν εις έν μέτρος και συγχωνεύσωμεν δλους εκείνους τους κόσμους, μικρούς και μεγάλους, οι όποιοι γυρίζουν τριγύρω εις τον Ηλιον, πάλιν ο Ηλιος θα ήνε έξ α κ ο σ ί α ς φ ο ρ ἄ ς μεγαλείτερος από δλους μαζί. Έξακόσιας φορες δλοι οι πλανήται δέν είναι μικρός όγκος, διότι μόνος ένας άπ' αυτούς, ο Ζεύς, καθῶ; θα το ίδῆτε προεμπρός, άποτελεί χιλιάς τετρακοσίας σφαιράς ως την γην.

Και τῶ δύο αυτῶ μετρήματα δέν μάς δίδουν έντοσοούτω παρά το σχετικόν μέγεθος του όγκου του Ηλίου' αλλά τουτο δέν μάς άρκει. Είναι καλόν να ήξεύρωμεν όχι μόνον πόσον είναι μεγαλείτερος ο Ηλιός μας από την γην η από τους άλλους πλανήτας, αλλά και πόσον μεγάλος είναι. Κατ' εύτυχίαν οι ακούραστοι άστρονόμοι τον έμέτρησαν και χωριστῶ και με διάφορα μάλιστα μέτρα, ότε δια να σας ειπῶ πόσον μεγάλος είναι ο όγκος του Ηλίου δέν έχω παρά να εκλέξω όποιον μέτρον θέλετε. Πλην, ως προτιμῶμεν το εις κυβικά μίλια μέτρομα, επειδή παρουσιάζει όλιγωτέρους αριθμούς από τῶ άλλα. Μετρήσαντες οι άστρονόμοι τον Ηλιον με έν κυβικόν μίλι, τῶραν ότι ο όγκος του περιέχει 3,700 τριλλιούνια κυβικά μίλια. Άληθινῶ, όταν οι αριθμοί περάσουν εκείνους, με τους όποιους έμμεθα συνειθισμένοι εις τας καθημερινάς συναλλαγῶς μας, δέν προξενούν πλέον έντύπωσιν, και είναι πράγμα μάταιον να ζαλιζῆ τις με αυτούς το κεφάλι του. Ίσως όμως, αν κατορθώσω να σας κάμω να έννοήσετε τί είναι έν κυβικόν μίλιον και τί είναι έν τριλλιούνι, θα ήμπερῶσωμεν να φαντασθῶμεν καλλίτερον το μέγεθος, το όποιον εκφρίζουν οι αριθμοί 3,700 τριλλιούνια κυβικά μίλια. Δι' αυτό καταφεύγω πάλιν εις τον βοηθόν μου, τον φιλόπονον γερμανόν συγγραφέα, τον όποιον έχω την τιμήν να σας συστήσω. Ονομάζεται αυτός Βερνστάιν και έγραψε περι διαφόρων φυσικομαθηματικῶν πραγμάτων έικοσιν αξιόλογα τομείδια δια τον λαόν, τῶ όποια εφορτίσας να λάδω μαζί εις τῶ ταξείδι' και τῶ όποια εύχομαι να ιδῶ μεταφρασμένα εις την γλώσσάν μας.

Δια να δώση να καταλάβουν οι άναγνώσταί του τί είναι έν κυβικόν μίλιον, ιδού ποίαν μέθοδον ακολουθεῖ ο γερμανός μας. Λαμβάνει έν διάστημα ένός μιλίου εις την γην, γαρμηνῶ το μίλιον το όποιον αυτός μεταχειρίζεται, είναι μιλι γεωγραφικόν, 7419 μέτρα, ήγουν σχεδόν το διέκτασμα από την Αθήναις προς την Κωνσταντινούπολιν, και τα δύο άκρα του μιλίου εστιν εντός από έν δοκάρι, άφου βε-

βαιωθῆ ότι το καθένα είναι τόσον μακρῶ όσον το διάστημα από Αθήνας εις Πειραιῶ, καρφώνει σανίδα από το έν εις το άλλο δοκάρι ἔως επάνω και έχει τοιοιούτῶπως έν σανίδωμα τετράγωνον, του όποιου κάθε πλευρά είναι ένός μιλίου' αυτό το σανίδωμα είναι έν τετραγωνικόν μίλι. Έπειτα κατασκευάζει κατῶ τον ίδιον τρόπον άλλα πέντε σανιδώματα όμοια, και με τῶ εξ σανιδώματα φτιάνει έν κιβώτιον γιερά καρφωμένον, με πάτον, με σκέπασμα και με πλάγια, του όποιου κάθε μεριά είναι έν τετραγωνικόν μίλι. Φαντασθῆτε το μεγάλον κιβώτιον! και όμολογήσετε ότι ο κύριος Βερνστάιν είναι τῶ έντι περίφημος κιβωτοποιός! Αυτό το κιβώτιον, επειδή έχει εξ ίσας πλευράς και όμοιάζει με τον κύβον, δηλαδή με το ζῆρι του παιγνιδίου, έλαβεν όνομα κύβος, και επειδή κάθε του πλευρά είναι έν τετραγωνικόν μίλι, ονομάζεται κυβικόν μίλιον. Άφου με αυτόν τον εύκολον τρόπον κατασκεύασεν ο συγγραφεύς μας εμπρός εις τους ακροατῶς η άναγνώστας του το κυβικόν μίλι, τους προσκαλεῖ να ιδούν πόσον έχει αυτό χωρητικότητα' ανοίγει τότε το σκέπασμα του κιβωτίου και ρίπτει μέσα οτι, θάλη εις το χέρι. Αρχίζει πρώτα από τας μεγάλας πρωτευούσας, από το Βερολίνον, την πατρίδα του, από το Παρίσι, την Λόνδρον, την Πετρούπολιν, την Βιένναν, νομίζω και την Κωνσταντινούπολιν, με τας εκκλησίας των, με τους μιναρέδες και τῶ κωδονοστασία των, με τῶ παλάτια και τῶ θριαμβευτικά τόξα. Όλα αυτῶ εμβῆκαν και μόλις φαίνονται εις τον πάτον του κιβωτίου. Είναι άληθές ότι ο γερμανός μας, αν και ακριβῶς ως δλοι οι συμπατριώται του, εκαμεν έν ασυγχώρητον λάθος' έλησμόνησε να λογαριάσῆ τας Αθήνας μεταξὺ των μεγχλουπόλεων Ημπερούμεν όμως ήμεῖς ν' αναπληρώσωμεν την έλλειψιν αυτην με την παρατήρησιν ότι εις ήμας είναι συνήθεια πατροπαράδοτος να βάνη κ' η κοσμινοῦ τον άνδρα της με τους πραγματευτάδες. Αλλά δέν κερδιζομεν τίποτε, διότι η κασσάλα πάλιν δέν γεμίζει. Ο γερμανός έντοσοούτω εξακολουθεῖ να ρίπτῆ μέσα ανακατωμένας δλας τας δευτερευούσας και τας επαρχιακάς πόλεις, και δλας τας μικράς πόλεις, και όλα τῶ φρούρια παλαιῶ και νέα, και όλα τῶ χωρία, και όλα τῶ σπίτια της έξοχής' και όμως με όλα αυτῶ μόλις εφθασε το γέμισμα εις το τέταρτον μέρος του κιβωτίου. Ρίπτει ολοένα όσα χείρες ανθρωπων κατασκεύασαν εις Ευρώπην, Ασίαν, Αφρικῆν, Αμερικῆν και Αυστραλίαν, πυραμίδας, εργοστάσια, μηχανάς, σιδηροδρόμους, τῶ πλοία όλων των θλασσών, και πάλιν το κιβώτιον μένει κατῶ το ήμισυ άδειο. Τότε τινάζει ολίγον αυτό δια να στοιβαχθῶν καλλίτερον τῶ έμπεριεχόμενα, και, δια να βάλῆ μέσα και ανθρωπους, συναάζει δλον το άχυρον και το χορτάρι που είναι επάνω εις την γην και στρώνει έν μαλακόν στρώμα. Λογαριάζων δε ότι δια κάθε ανθρωπον φθάνουν δύο ποδάρια πλάτος και εξ ποδάρια μάκρος, επειδή το πλάτος του κιβωτίου και από τῶ τέσσαρα μέρη είναι 24,

υπολάβη ότι η καρδιά των φλέγεται έτι, ώ 'Ελευθερία, εκ τής αιώνιας φλογός σου; Πικρά άπάτη! Ούδέν ήττον υπάρχει τίς ο δνειροπολών ότι ή ώρα δέν απέχει πολύ καθ' ήν θέλουν δυνηθή νά άποβλέψουν εις την κληρονομίαν τών πατέρων των' περιμένουν οί άτρόμητοι, ξένην τινά άρωγήν, έπικαλούνται τά ευρωπαϊκά όπλα, και δέν άποτολμούν νά έγείρουν την όφρυν κατά του έχθρου και νά έξοβελίσουν έν τού πίνακος τών δούλων λαών τό ήτλιασμένον αύτών όνομα.

Ω! ύμεις οί έχοντες κληρονομίαν άλλύσεων, άγνοείτε τό λοιπόν ότι ο θέλων νά έλευθερωθή δέον αύτός ούτος νά διαρρήξη τά δεσμά του, και ότι μόνος ο θραχίων του δύναται νά άπακτήσῃ την έλευθερίαν του; Φρονείτε άρά γε ότι ή έλευθερία θέλει σάς άποδοθή άπό τών Γάλλον ή από τών Μοσχοβίτην; έξέλεθε τής άπάτης' αύτοί δύναται νά καταβάλουν τούς ήμετέρους δυνάστας' αλλά σεις δέν θέλετε πλέον άναζωπυρήσει τό ίερόν πυρ επί του βωμού τής πατρίδος. Σκιαί τών Ειλώτων! χερήτε διά την έξαχρείωσιν των τυράννων σας. Ω 'Ελλάς! δέν θέλεις ίδεί λοιπόν περατουμένας τās συμφοράς σου' αί ευκαιρίες ήμέρας σου δέν ύπάρχουν πλέον, και τό έννειδός σου, Κύριος οίδε πότε θέλει έξαλειφθή».

(μετάφρασις Δ. Σ. Α.)

NEON EAP.

(Εκ των Άσμάτων του 'Ερρίκου Έίτς).

Είς τās πινακοθήκας τών χρόνων τής Πομπαιδού, φαίνεται ή εικών ήπότου, όστις έτοιμάζεται νά πορευθῃ εις τόν πόλεμον ώπισμένος από κεφαλής μέχρη ποδών, με τό δόρυ άνά χείρας και την άσπίδα επί του βραχίονος.

Κρύφιοι έρωτες έγκύντες αύτόν, τῷ υποκλέπτουσι την άσπίδα και τό δόρυ, και τόν δεσμεύουσι δι' άνθίνων άλλύσεων, μεθ' όλων τās άντιστάσεις και τούς γεγγυσμούς του.

Ούτω κήγώ παλαιώ προς τερπνά κωλύματα, άμφιρρεπής μεταξύ χαρῆς και λύπης, ένῶ έτεροι πορεύονται νά πολεμήσωσιν ύπερ τής έλευθερίας.

Καθήμενος υπό τι δένδρον, λευκόν εκ τής χιόνος, ακούεις άπωθεν τόν άνεμον βιαίως πνέοντα, και εις τά ύψη των ούρανών βλέπεις τά νέφη κεκαλυμμένα δι' όμιχλώδους θόνης.

Λυπείται διότι τό δάσος και τά όρη είναι τοσούτον φαλακρά και άπεζηραμμένα' ο χειμών είναι περι σέ και ή καρδιά σου μένει ψυχρά και άνάληγτος!

Αΐφνης πίπτουσιν επί τής κεφαλής σου λευκαί νιφάδες, και άγνακτείς ότι τό δένδρον έσεισεν επί σέ τήν χιονώδη κόνιν του.

Πάραυτα όμως διορθῶ μετα περιχαρούς έκβάσεως, ότι

δέν είνκι αύτη χιονώδης κόνις, αλλά τά εύώδη άνθη του έαρος σε περιβάλλουσι και σε ένοχλοῦσι.

Όποία γοητεία εις τόν θελκτικόν τουτον νιφετόν! Ο χειμών μεταβάλλεται εις Μάιον, ή χιών εις έαρινά άνθη, και ή καρδιά σου αύθις έρῶ.

Είς τό δάσος, τό πέν άνθαλλει και χλοάζει, καταγεόμενον ύπό συγκινήσεως πρηνεικής χαρῆς. Ο φωτοβόλος ήλιος, φαίνεται λέγων έξ ουρανού' νέον έαρ, έσο εύλογημένον!»

Ω άηδών! σε ακούω άδουσιν μελωδικούς φθόγους μετά θρηνηδών στόνων, οίτινες άποβαίνουσιν εύάρεστοι, και όλον τό άξιμά σου είναι έρωσ.

Όπόσα παραμυθητικά βλέμματα έκτοξεύουσιν οί ώραιοι όφθαλμοί έαρινής νυκτός! Αν ο έρωσ σε κατέβηκεν, ούτος θέλει σε άνεγείρει.

Επί τής χλοερῆς φιλύρας ίσταται και μέλπει ή έπίχαρις Φιλομήλα. Έφ' όσον τό άξιμά της εισδύει έν τή ψυχῇ μου, επί τοσούτον αισθάνομαι αύτην εύρυσμένην.

Άγαπῶ άνθος τι, άλλ' άγνώω ποίον' έντεῦθεν ή οδύνη μου. Έρευνών όλους τούς κάλυκας ζητῶ νά εύρω έντός αύτών καρδίαν.

Τά άνθη αναδίδουσι τό άρωμά των περι τό λυκόφως, ή δε άηδών τερετίζει. Ζητῶ καρδίαν τινά, τοσούτον άγνην ως την έμήν, και τοσούτον περιπαθῶς έρώσαν!

Η άηδών έμπειρι τό άξιμά της, και αισθάνομαι την ήδειαν αύτου μελωδίαν. Άμφότεροι, οίμοι! είμεθα λίαν περιαλαγεί; και άνήσυχoi.

Ο Μάιος ήγγικε' τά φυτά και τά δένδρα άνθοῦσιν, εις δε τό κυανόν του ουρανού, φαίνονται έρυθρά νέφη. Αί άηδόνες μέλπουσιν επί του φυλλώματος τών δένδρων τά λευκόμαλλα άρνίς σκιρτωσιν έν τῷ μέσῳ των πρασίμων και άπάλων θάμνων του τριφύλλου.

Άλλ' έγώ, δέν δύναμαι ούτε νά ψάλω, ούτε νά σκιρτήσω. Καθήμενος επί τής χλόης, ακροάζομαι σύγχρονον ήχον άπωτάτων κωδωνίων και δνειροπολώ. . . ούκ οιδά τι. . .

Ήρέμα ακούω έν τή καρδίῃ μου την προανάκρουσιν χαρποποιῆς μελωδίας. Άντήχησον μικρόν έαρινόν άξιμα, και πέταξον μέχρη των άπειρών διαστάσεων.

Υπαγε μέχρη του τόπου, ένθα τά ώραιότερα άνθη βλαστάνουσιν. Αν ήδεις ρόδον τι, ειπέ αύτῷ ότι τῷ προσφέρω τās διακεί; προσήσεις μου.

Η χροιά έραται του ρόδου και ίπταται μυριάκις περι αύτό. Άλλά τό ρόδον τίνοσ έραται; Έπεθύμου νά μάθω. . .

ΕΥΦΥΙΑ ΚΑΙ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ.

Η μελαγχολία είναι τής ευφύνης ή πεγή. Τα λαμπρότερα φιλολογικά έργα, ύπήρξαν των βιβίων άγγαδων τέκνα. Το ύφος του συγγραφέως ούδέποτε είναι τόσῳ ίσχυρόν, εμά όταν ή θλίψη, δανείζη εις αύτό τά μελανά χρώματά της. "Οπόταν—λεγει ή κυρία Στάρελ,—όποταν θελήση τις νά ζωγραφήσῃ την ανθρωπίνον φύσιν κατά τα πάθη ψυχῆς και τούς μυχιούς κλονισμούς, όρσείλει νά έχῃ ψυχῆν ήν αί θύλλαι συνετάρα' έξαν και εκλυδώνισαν, πλην επί τής όποιῆς ο ουρανος κατήλθεν, όπως έπαγαγήσῃ την είρήνην».

Ο ευφύνης άνηρ, διακρίνεται έν τῇ βιβλίῃ αύτου μελαγχολία, καθοράται ότι είναι τεθλιμμένος, ότι έσωτερικόν πυρ τον καταβροσάκει, ότι ή θεα του κόσμου και των ανθρώπων θλίβει και στενοχωρεϊ την καρδίαν του.

Αί συχναί ταλαιπωρίαί και αγωνιώδεις σκέψεις, εξήγειραν τον νοῦν του Άλιγιέρη, ύπέστη δε τās εξορίας, τās κακουχίας και την αγωνοσύνην τής πατρίδος του έφαντάσθη τās φλόγας και τούς κύκλους του άδου, διέχυσε δε την ψυχῆν του εις στίχους φλογώδεις. Ο Δίτλητον, μελανόν πέπλον τῇ λύρα του έπέριψε και τούς μελαγχολικότερους έξέπεμφεν ήχους. Τού Έρβεῦ και Γιούγ τό δαιμόνιον ύπό ήλαπάδος καταφωτίζεται επικηδείου. Ο Γουλιέλμος Σπένσερ, δάκρυα άλγους διέχυσε κατά τό θλιβερόν έτος των συμφορών του ύμνησε τον θάνατον, τά δε άσματά του διαμένουσιν άθάνατα. Το λαμπρότερον τής Έρρικιάδος άσμα, τό μόνον όπερ ο ποιητής δέν έπεδιώρθωσεν, ούτε μετήλλαξε, συνέθεσεν έντός των τοίχων τής Βαστίλης. Ο Κάμοενς συνέλαβε και συμπλήρωσε την Λουσιάδα του εις τά δεσμωτήρια τής Άλγανμανζίλλης και επί του θελλώδους σκοπέλου του Μακάο. Το δρμέφυτον άναζωπυροῦται εις τά πικρά κύματα τής άτυχίας' ή άγχίνοια είναι άστραπή εκλάμπουσα έν τῷ μέσῳ των τρικυμιών.

Θύματα περιφανῆ τής δυστυχίας! άπόδοτε τῷ Θεῷ εύχαριστίαν διά τās συμφοράς του βίου, τās κατατρυχούσας ύμάς' άνευ τούτων δέν θα έγνωρίζατε τό κράτος τής ψυχῆς σας και την λαμπρότητα τής διανοίας σας.

(εκ του 'Ιταλικῷ)

A. Δ. M.

Η αξία των τελευταίων πολέμων υπολογίζεται ως εξής' Κριμαϊκός (1852) λίρ στερ. 340,000,000, 'Ιταλικός (1859) 60,000,000, 'Αμερικανικός έμφ.των Βορσειών 940,000,000, 'Αμερικανικός έμφ. των Νοτιών 460,000,000, Σχλέσβιχ' Ολοσαίν 7,000,000, Αύστροπρωσσιακός (1866) 66,000,000, Μεξικανός Μαροκινός, Παραγουάινος 40,000,000. Το όλον λίρας 1,913,000,000 !!!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΑΝΘΘΔΣΜΗ.

* * Πρὸς τοὺς ὀλίγους ἐκείνους, τοὺς ἔχοντας ἀμετάβλητον ἀπόφασιν νὰ θύσωσιν τὴν ζωὴν αὐτῶν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας θὰ εἴπω· «Μὴ περιμένετε πρὸς τῶν ἀνθρώπων παρηγορίαν τινά. Ἄν ἐν μέρει διαφωνῆτε πρὸς αὐτοὺς, θὰ σὰς εἴπωσιν ἄφρονα ἢ ὑποκριτὴν, ἀγνωμονοῦντες διὰ τὸ καλὸν ὑπερ ἐπράττειν ἢ τοῦλάχιστον διὰ τὸ ποθοῦμενον· θὰ σὰς ἀφήσωσιν ἐν τῇ ἀνάγκῃ, εἰς τὸν κίνδυνον θὰ σὰς ἐγκαταλείψωσι, θὰ διεγειρώσιν ἐναντίον σας τὴν ὄργην καὶ ὑποψίας, θὰ σὰς ἀντιτάξωσιν τὴν καταλαλιάν, θὰ σὰς συκοφαντήσωσιν. Ἄλλ' ὑμεῖς, διὰ ταῦτα πάντα, μὴ καταληφθῆτε οὔτε ἀπὸ θαυμασμῶν, οὔτε ἀπὸ ὀργῆς, οὔτε ἀπὸ ὑπερθάλουσκων λύπης. Μεγίστη ἀμοιβὴ δὲ ὑμᾶς θὰ ᾖ τὴν ἀγάπην τῶν καλῶν, ἢ ἐλπίς τοῦ τελεσθησομένου καλοῦ καὶ ἢ ἀγαλλίας τοῦ πραχθέντος, τὸ θέλημα τῆς φύσεως, ἢ τῆς ἐρωτύλου θεωρεῖ ὑμᾶς καὶ ἐνισχύει ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἢ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ἢ ὠριότης τῆς ἀσπίλου πτωχείας σας καὶ αἱ ἀδιάλειπται ἐμπνεύσεις τῆς μυστηριώδους λύπης σας.» (Θωμасаαίος)

* * Ἡ πρὸς τὰ παίγνια τῆς κερδοσκοπίας μεγάλη ροπή τοῦ ἀνθρώπου εἶνε κακότης τι πάθος, ἐμποιοῦν ἐξάψεις καὶ περισπασμοῦς· εἶνε δὲ ἄπορον πῶς τὸ πάθος τοῦτο κυριεύει καὶ τοὺς ὑγιεῖς τὰς φρένας· ἐνθὲ τὸ νὰ καταστήσῃ τις τὴν ζωὴν του καθήμενος περὶ πρᾶσιν τράπεζαν καὶ μεταλάσων τεμάχιον βεβαμμένου χάρτου διὰ τὰ οὐτιδανὰ χρήματα, εἶνε μᾶλλον ἴδιον φρενοβλαβῶν ἢ παλιμπαίδων. Εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς ἂν ἱκευεῖ τις ἐπὶ ξυλίνου ἵππου, ἐφ' οὗ μετ' ὄλων τῶν προσπαθειῶν του, οὐδὲ σπιθαμὴν προχωρεῖ, εἶνε εἶδος νοερῶ κλιμακωτοῦ τροχοῦ, ἐφ' οὗ διηκενὼς ἀνέρπει, ἀλλ' οὐδὲ γραμμὴν ἀνυψοῦται. (Οὐάλτερ Σκὼττ)

* * Ἡ ζηλοτυπία παραβιάζει τὰ συμβόλαια, διεμελίζει τὰς κοινωνίας, διαρρηγνύει τὸν γάμον, προδίδει τὸν πλησίον καὶ τὸν φίλον, ἀδιαλείπτως δὲ ἢ ἐργάζεται ἢ σχεδιάζει τὸ κακόν. Ἀρχὴ αὐτῆς· εἶνε τὸ ἐνυπάρχον τῆ διανοῖα ἔγκλημα, ὅπερ, ἀντανακλοῦν ἐπὶ τοῦ προσώπου ἡμῶν, περιστᾶ τὰς ἰδίας ἡμῶν κακίας καὶ πάθη.

* * Ὁ ἔρωσ εἰς τὴν καρδίαν τῆς γυναικὸς εἶνε ὡς ὁ ἀδάμας ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπου. Εὐρίσκει τις ἐν αὐτῷ τὸ πῦρ, τὸν θάνατον καὶ τὸ φῶς (Charls Nodier)

* * Γυνὴ δὲ ὄλων τῶν θελητήρων κεκοσμημένη εἶνε τὸ τρομερώτατον ὄν ἐν τῇ δημιουργίᾳ. (Γολδομίθ)

* * Φρόνιμος εἶνε οὐχὶ ὁ μηδέποτε σφάλων, ἀλλ' ὁ μὴ ἐπαναλαμβάνων τὸ σφάλμα.

Ὅτε Φριδερίκος ὁ Μέγας εἶδεν εἰς τινὰ μάχην τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ πίπτοντα, ἕνεκα θανατηφόρου προσβολῆς τοῦ ἵππου, ὑπολαβὼν δὲ καὶ τὸν ἀναβάτην πληγωθέντα, ἀνέκραξε χωρὶς νὰ σταματήσῃ

—Ὁ πρίγκιψ τῆς Πρωσίας ἐφρονεῦθη, ἀναζητήσατε πὸ σάγμα καὶ τὸν χαλινόν!!

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ.

Ἐλλάδα μου, πατρίδα μου, ὦ τάφε τῶν γονῶν μου! ὦ καλὴ γῆ, ποῦ ἔγειθκα πρῶτη φορά τὸν ἥλιο, κ' εἶδα τ' ἀστέρια τῆς νυκτός· καὶ τὴν γλυκεῖα σελήνη, κ' ἄκουσα τὰ λαλοῦμενα ἔς τὸ ἥσυχον ἀκρογιάλι κ' εἶδα κοράσια νὰ πηδοῦν καὶ νέους παντρεμένους, καὶ τὸ φεγγάρι τὰ ξανθὰ μαλλιά τους νὰ φωτίξῃ. Τὰ παλληκάρια μὲ φωνὴ ἀκούμητὴ κ' ὠραία ἠχολογοῦσαν τοῦ ἔρωτος ἢ τῆς αὐγῆς τὰ ἄλλα, ἢ τὸν Μισοῦλη τραγουδοῦν ἢ τῶν Φαρῶν τοὺς νέους καὶ τῶν Παρῶν τοὺς νέους πού καλοῦν, θάφτουν τὸν ἔχθρο λιγοθυμῶν ὁ διαβάτης. ἔς τὴν ὥρα πού δειπνοῦσε.—

Καλὴ πατρίδα μου, ἄκουσε νεώτατο τραγουδί. Ὅσάν παρθένα λυγερὴ, ἔς τῆς νεότητος τὸ λουλούδι, ποῦ ἔχει τραγοῦδια καὶ χαράς, ποῦ ἔχει ὄμορφα χεῖλη, τέτοιαι λογῆς, Ἐλλάδα μου, ἢ εὐμορφίᾳ σου φέγγει, γιατί σ' ἐφίλησε καλῶς κ' ἀνδρειωμένους νέους. Τὸ πρόσωπό σου ἀνάδωσε τὴν πρῶτη κοκκινιάδα, ἔσάν εἶν' τοῦ ροῖδου τὰ κλωνιά, ἢ ῥοδοῖσαν τὰ ἄνθη, πού σ' ἔτα γλυκοχαράγματα ἀνοίγουν τὸ κλαδί τους, κ' ἀπ' τὴν πολλήν τους εὐωδίαν πού καλοῦν, θάφτουν τὸν ἔχθρο λιγοθυμῶν ὁ διαβάτης.

Γ. ΤΕΡΤΣΕΤΗΣ †

ΕΠΙ Τῷ ΠΟΛΥΚΛΑΥΣΤῷ ΘΑΝΑΤῷ

τοῦ ὀκταετοῦς

ΑΝΤΩΝΙΟΥ Ε. ΚΟΝΔΑΡΗ.

Μέσα στοῦ κόσμου τ' ὄμορφο περίφανο περβόλι Πῶς λυπημένη στέκεσαι ὠραία ροδοῖα μου; Πῶς ἔχειρες τὰ φύλλα σου; τὰ ῥόδα σου ποῦ τὰ χεῖρας; Τί ἔκαμες τὴν εὐμορφίαν πού στολιζώσου πρώτα; Μὴν ἔσκυψες γιὰ νὰ λουστῆς στὸ κρύον ποταμάκι Καὶ ἤνυρες στρεμμένο τὸ νερό; ἢ ἔχασες τὸ ἀγάπη; Τὸ σύντροφο πού ἐρχόντανε, εἰς τὰ χλωρὰ κλαριά σου Καὶ σ' ἤφραϊνε καθήμερὰ μὲ τὸ κελᾶμά του;

Βαθῶ τὸ μεσονύχτιο κροσσᾶ ν' ἀνθολογίῃ Μαῦρος ἐμπῆκε θεριστῆς καὶ στάθηκε ὀμπρὸς μου. Βλέπει τὸ ῥόδο νὰ κρατῶ σφιγτὰ στὴν ἀγκαλιά μου. Τὸ ῥόδο πού μοῦ ἔδωκε τὴν νεότητῆ καὶ τὸ φῶς μου. Δεπίδι βγάνει κοφτερό, τὸ χέρι τοῦ ἀπλώνει Καὶ με φωνὴ πού τρώμαζε καὶ οὐρανὸ κ' ἔδη, «Ἐλα, τοῦ λέει, τρυφερό, λουλούδι μου, μ' ἐμένα, » Σὺ δὲν ἐπλάστης γιὰ νὰ ζῆς ἐδῶ πού βασιλεύει » Ἡ λύπη καὶ ἡ συμφορὰ γιὰ ἄλλαις χαράς ἐπλάστης... » Γιὰ κύτταξε κατάντικρο, ἐκεῖ ψηλὰ πῶς στέκουν » Τόσα ἀγγελοῦδια ὀλόχαμα νὰ σὲ δεχτοῦν σιμὰ τους! » Κύτταξε πῶς κρυφομιλοῦν... τὰ χέρι τους ἀπλώνουν... » Πυκνὴ ἐδῶ ἢ καταγινὰ ἐκεῖ δὲν εἶν' σκοτάδι. «Ἐλα μ' ἐμὲ μὴ σκιζέσαι, τὰ φύλλα ρίξε κάτω, » Τὴ μυρουδιά σου ὄωσε μου στοῦ Ἄπαστου τὸ θρόνο » Νὰ ἀναβᾶσω γρήγορα, καὶ ἐκεῖ πάντα θὰ μένει » Θυμίζμα αἰώνιο. . . . .

Στὰ στήθει του τὸ βάνει Σάν ἀστροπὴ πετάχτηκε καὶ ἐχάθη ἀπ' ἐμπρός μου.

Ὁ θάνατος εἶνε πικρός, χροσταῖ· ἔχει ἐλπίδες Πού κένουε τὸν ὕπνον τοῦ εὐχάριστο ταξεῖδι.

Ἐν Ἀεκάδι, 1877.

ΣΠ. Ι. ΚΑΡΙΝΤΑΒΑΣ

Ὁ ἐν Ὄμβοῦργῳ ἐπιφανὴς γλωσσολόγος Αὐγουστὸς Βόλτε, πρῶτον ἐν Βερολίνῳ καθηγητῆς τῆς ρωσικῆς γλώσσης ἐν τῇ βασιλικῇ στρατιωτικῇ Ἀκαδημίᾳ, τὰ νῦν δὲ τῇ Ἀθηνᾷ καὶ ταῖς Μούσαις συνομιλῶν ἐν τῇ ἀποχωρήσει του, ἐξέδωκε πρὸ μικροῦ ἐν τῷ Ἀρχειῷ περὶ τῆς μελέτης τῶν νεωτέρων γλωσσῶν βραχεῖαν καὶ περισπούδαστον διατριβὴν, περιέχουσαν εὐμενεστάτας ἐκφράσεις περὶ Ἑλλήνων. Ὁρῶμενος ὁ διάσημος καθηγητῆς ἐκ τῆς ἀρχῆς, ὅτι αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἀποκρούει πᾶσαν λέξιν βάρβαρον καὶ ὀθνεῖαν, ζῆτεῖ δὲ νὰ ἀποδώσῃ εἰς ἕκαστον πρόσωπον ἢ πράγμα ὄνομα ὑπεμφαινὸν τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, ἐπίγεται παράδειγμα ὅσας ἐν ταῖς ἐφημερίαις Ἀθηνῶν εἶδεν ἐρμηνείας τῆς λέξεως Torpedo, ταλανίζει τοὺς ἄλλως σοφοὺς Γερμανοὺς, οἵτινες παρὰ πάντα τὸν ἀναμφισβήτητον πλοῦτον καὶ τὸ εὐσύνθετον τῆς γλώσσης αὐτῶν, εἶτε ἐξ ἀπειρισκεψίαις, εἶτε ἐκ ρασιτώνης, πολιτογραφουσιν εἰς αὐτὴν ξένους ὄρους, θαυμάζων δὲ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀναστάσαν Ἐλλάδα, λέγει ὅτι καὶ πάλιν ὁ κόσμος δύναται νὰ μάθῃ τι παρ' αὐτῆς.

Ὁ κ. Σπυρίδων Τζανότις ἀγγέλλει τὴν ἔκδοσιν μικρῶν τινῶν ποιημάτων τοῦ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Λακκόφως» Συνιστῶμεν τὴν ἀγγελίαν αὐτοῦ τοῖς φιλομούσοις. Τιμὴ συνδρομῆς φράξ. 1.
Ὁ κ. Δήμητρος ἀπέστειλεν ἡμῖν πρόγραμμα δι' εὐπροκαλεῖ τοὺς πολίτας, ἵνα, ἢδη, ὅτε πρόκειται νὰ συνταχθῇ ὀριστικῶς ὁ ἐκλογικὸς κατάλογος, προσέλθωσι μέχρι τῆς 20 ἐνεστῶτος ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Δημοσφίας πρὸς ἐξακρίβωσιν τῶν ὀνομάτων αὐτῶν.

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ καὶ ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟΝ

ἀδελφῶν κ. κ. Πομόνη.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἤρξαντο ὑπὸ αἰσίους οἰωνοῦς τῶν μαθημάτων αὐτῶν αἱ ἀνωτέρω ἡμέτεραι συμπολίτιδες. Πρὸς τὰς ἀξιολογοῦσιν καὶ ἐκνὰς ταύτας διευθυντρίαις, ὀφείλονται μέγιστος ἔπαινος, διότι πρῶται αὐταὶ ἐφρόντισαν νὰ εἰσαγάγωσιν ἐν τῇ πατρίδι αὐτῶν τὸ ἀριστον τῶν συστημάτων τῶν ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ Ἐυρώπῃ παρθεναγωγείων καὶ νηπιαγωγείων, τὸ τοσοῦτος λαμπροῦς καρπὸς ἐπιφέρων.

Ἐνοῦντες τὴν φωνὴν ἡμῶν μετὰ τῆς ἐφημεριδογραφίας τῆς ἡμετέρας πατρίδος, προτρέπομεν τοὺς συμπολίτας ἡμῶν, ἵνα ἐπιφερθῶσι τῆς περιστάσεως ταύτης καὶ καταγράψωσι τὰ ἑαυτῶν τέκνα εἰς τὸ ἀνωτέρω παρθεναγωγεῖον.

Α. ΣΟΤΟΒΙΚΗ Μοδίστα.

Ἡ ἀνωτέρω γνωστὴ κυρία διὰ τὴν ἐντέλειαν τῆς ἐργασίας τῆς, εἰδοποιεῖ τὰς φιλοκόλους κυρίας καὶ πελάτιδας αὐτῆς, ὅτι ἐν τῷ καταστήματι τῆς εὐρίσκονται διάφορα εἶδη τῆς ἐργασίας τῆς εἰς πολὺ μετρίαις τιμᾶς. Αἱ προσερχόμεναι θὰ μείνωσιν εὐχρηστημέναι ὡς πρὸς τὴν κομψότητα τῆς ἐργασίας καὶ τὸ μέτριον τῆς τιμῆς.

Καίνομεν περιστῶν νὰ συστήσωμεν τὴν ρηθεῖσαν συμπολίτιδα ἡμῶν, διότι μόνη ἢ ἐργασία αὐτῆς εἶναι ἀρκούσα ἀστάσασθαι καὶ μεγαλὴν τῇ περιποιεῖ τιμὴν.

ΙΑΚΩΒΑΤΟΝ ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Μηνιαῖος πίναξ τῆς κινήσεως τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ Δήμου Ζακύνθου.

(Κατ' ἐπίσημον ἀπογραφὴν οἱ κάτοικοι τοῦ δήμου Ζακύνθου ἀνέρχονται εἰς 20.050· ἐξ ὧν 10,310 ἄρρην. καὶ 9,740 θήλ. Ἐν τῇ πόλει ὑπάρχουσιν 17,505, οἱ λοιποὶ ἐν τοῖς παραρτήροις τοῦ δήμου.)

ΑΗΟΒΙΩΣΕΙΣ.

	Νοέμβριος		Ὁκτώβριος	
	ἄνδρες	γυναίκες	ἄνδρες	γυναίκες
Ἐντερίτις	1	1	3	4
Μαρσμός	4	4	2	1
Ἀτελ. δειπλάσις	1	1	1	1
Τραῦμα ἐκ κύματος			1	1
Τυφοειδὴς πυρετός		1	2	1
Υποπρ. τῆς καρδίας				1
Βρογχίτις	1	4		1
Αἰματοδιάλυσις				1
Ἐκλαμψία	1			
Καρδιακὰ	3	2		
Διάρροια			1	2
Ἄτροφ. τῆς καρδίας				1
Ἐρυσίπτελας				1
Ἐγκεφαλικά			1	
Φθίσις	1			4
Ἀποπληξία	1			3
Φημάτωσις πνεύμον. . . .	3			
Μηνιγγίτις	2			
Παραλυσία	1			
Ἄτελ. Ἀνάπτυξις	1	1		
Ἄδυναμ. πυρετός	2			
Ἡπατίτις				
Γῆρας	1			
Καρκίνος τοῦ μαστοῦ		1		
Διθίσις τῆς κύσεως	1			
Ἀπῆς. τοῦ λαίμου		1		
Ἐν ὄλω	20	42	9	24

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

	Νοέμβριος	Ὁκτώβριος
Ἄρρενα γνήσια	15	20
Θήλεα	23	21
Ἄρρενα νόθα	5	3
Θήλεα	1	2
Ἐν ὄλω	44	46

ΓΑΜΟΙ

Ἀγάμων μετ' ἀγάμους νέας	9	10
» μετ' χήρας	2	1
Χήρων μετ'	2	—
» μετ' ἀγάμους νέας	2	4
Ἐν ὄλω	15	12

Εἰσαγωγή καὶ ἐξαγωγή ἐμπορευμάτων τοῦ τελωνεῖου Ζακύνθου

	Νοέμβριος	Ὁκτώβριος
Εἰσαγωγή δρ. . . .	52, 374 19	29,930 97
Ἐξαγωγή	83, 167 12	184,874 72

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Η ΚΟΡΙΝΝΑ ανταλλάσσεται με πᾶν περιοδικόν καὶ πᾶσαν ἡμερίδα, προσέτι δὲ ἀναγγέλλει πᾶν βιβλίον, οὗτινος ἀντίτυπον ἤθελε σταλῆ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

ΟΙ προμηθεύοντες ὀκτώ συνδρομητᾶς, προπληρώνοντας τὴν συνδρομὴν των, λαμβάνουσι τὸ φύλλον ἐπὶ ἓν ἔτος δωρεάν.

ΔΙΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ἄρχονται τὴν 1.ην Μαρτίου καὶ εἶναι ὑποχρεωτικῶς ἐτήσιαι.

ΠΑΣΑ ἀφορῶσα τὸ περιοδικόν ἐπιστολὴ, μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ περιέχουσαι χρήματα πρέπει ν' ἀποστέλλωνται ἐπὶ συστάσει καὶ νὰ ἐπιγράφωνται οὕτω «Πρὸς τὸν ἐκδότην τοῦ περιοδικοῦ Κόριννα».

ΟΙ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομητᾶι ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσι τὴν διεύθυνσιν, ἵνα γνωρίζῃ τοῦ αὐτῆ ὀφείλει νὰ πέμπῃ τὰ φυλλάδια, ἄλλως ἢ διεύθυνσις θεωρεῖται ἀνεύθυνος.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Προπληρωτέας

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩΙ..... δραχ. **6** | ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ...δραχ. **8** | ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ...φράγκ. **8**

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐν Ζακύνθῳ παρὰ τῷ ἐκδότη κ. Χρήστῳ Σ. Χιώτῃ καὶ ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Κορίννης κειμένῳ ἐν τῷ τυπογραφείῳ ἢ Ἐπτάνησος, πρὸς τὴν πλατείαν Ἀναλήψεως.

Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ κ. Γεωργίῳ Σδρίνια, τυπογράφῳ, — Ἐν Πάτραις παρὰ τῷ κ. Γ. Κοκκινάκη. — Ἐν Σύρῳ παρὰ τῷ κ. Δημ. Ἀθηναίῳ. — Ἐν Κερκύρα παρὰ τῷ κ. Σπυρίδωνι Παπούλῃ. — Ἐν Κεφαλληνίᾳ παρὰ τῷ κ. Ἐπαμινώνδᾳ Ἀννίνῳ. — Ἐν Λευκάδι παρὰ τῷ κ. Ἰωάννῃ Σταματέλῳ. — Ἐν Ναυπάκτῳ παρὰ τῷ κ. Πλάτῳ Πάνῳ. — Ἐν Πύργῳ παρὰ τῷ κ. Ἀλεξάνδρῳ Κολαίτῃ, — Ἐν Χαλκίδι παρὰ τῆ συντάξει τῆς ἡμερ. «Εὐβοία» — Ἐν Καλαμαίς παρὰ τῷ κ. Α. Μπενῆ. — Ἐν Φιλιπποῖς παρὰ τῷ κ. Δημητρίῳ Κατσαρῷ. — Ἐν Λοιδίῳ παρὰ τῷ κ. Χ. Ρουσιάνῳ. — Ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ κ. Μ. Ι. Γεδεῶν. — Ἐν Μασσαλίᾳ παρὰ τῷ κ. Δημητρίῳ Ὑόρκ. — Ἐν Θεσσαλονίκῃ παρὰ τῷ κ. Ἀναστασίῳ Παλιαστᾶ. — Ἐν Πόρτ — Σάιτ παρὰ τῷ κ. Γ. Παπανικολάου. — Ἐν Σμύρνῃ παρὰ τῷ κ. Φ. Τερτσέτῃ. — Ἐν Φλωρεντίᾳ παρὰ τῷ κ. Δ. Συγούρῳ. — Ἐν Ἰβραίλα παρὰ τῷ κ. Γ. Φώτῃ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ